ഗായത്രീപ്രകരണം പടലം 21 ശാരദാതിലകം

ഉള്ളടക്കം.

ഗായത്രീപ്രകരണം

വ്യാഹൃത്യാദികളുടെ ബ്രഹ്മപ്രതിപാദകത്വം

മന്ത്രം,ഋഷ്യാദി,അക്ഷരന്യാസം

കല്പാന്തരോക്തവർണ്ണന്യാസം

ഗായത്രീപദന്യാസം

ധ്യാനം,ഗായത്രീപുരശ്ചരണാദി

ത്രിസന്ധ്യം ധ്യാനം

ത്രിഷ്ടുപ്പ് മന്ത്രം, ഋഷ്യാദി

തന്ത്രാന്തരോക്ത ഗായത്രീമന്ത്രം

ഋഗ്വേദോക്തഋക്ക്

വർണ്ണന്യാസം ,പദന്യാസം

ധ്യാനം,പുരശ്ചരണം

ധ്യാനാന്തരം

അഗ്നിയുടെ സപ്തമൂർത്തികൾ.

ആഗ്നേയാസ്ത്രമന്ത്രം.,ഋഷ്യാദി

പുരശ്ചരണാദി

ആഗ്നേയാസ്ത്രദേവതാധ്യാനം

പാദാഷ്ടകജപവിധി

പാദവിഭാഗവിധി

പാദാക്ഷരദേവതാധ്യാനം

മന്ത്രപ്രയോഗസംഹാരവിധി

നക്ഷത്രങ്ങളുടെ ദേവാസുരമാനുഷഭേദം

നന്ദാശബ്ദാർത്ഥം

രിക്താശബ്ദാർത്ഥം

ഭദ്രാശബ്ദാർത്ഥം

ജയാശബ്ദാർത്ഥം

സ്ഥിരശബ്ദാർത്ഥം

ചരശബ്ദാർത്ഥം

ഹോമതർപ്പണവിധി

അതിദുർഗ്ഗാമന്ത്രം

ഗാണിദുർഗ്ഗാമന്ത്രം

വിശ്വദുർഗ്ഗാമന്ത്രം

സിന്ധുദുർഗ്ഗാമന്ത്രം

അഗ്നിദുർഗ്ഗാമന്ത്രം

ഹോമവിധി

സികതാപ്രയോഗം

ആഗ്നേയാസ്ത്രയന്ത്രം

1. അഥോവക്ഷ്യാമി ഗായത്രീം തത്വരൂപാം ത്രയീമയീം
യഥാപ്രകാശ്യതേ ബ്രഹ്മ സച്ചിദാനന്ദലക്ഷണം

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ഏവംതാന്ത്രികാൻ പഞ്ചദേവതാമന്ത്രാനുക്താകതിചിദ്ഗായത്ര്യാദിവൈദികാ ൻ മന്ത്രാന് വക്തുമുപക്രമതേ അഥോ ഇതി.തത്വരൂപാം ചതുർവിംശതി വർണ്ണാനാം ചതുർവിംശതിതത്വാത്മത്വാത്തദ്രൂപതാ.താന്യക്ഷരന്യാസേ വക്ഷ്യന്തേ. അനേന ഗായത്ര്യക്ഷരഃസാർദ്ധം തത്വന്യാസോപി സൂചിതഃ ത്രയീമയീമിത്യനേന ഏതയാ സമ്യഗ്യഥാവിധി പഠിതയാ ത്രയീപാഠഫല പ്രാപ്തിരുക്താ. യഥാ ഗായത്ര്യാ സച്ചിദാനന്ദലക്ഷമം ബ്രഹ്മ പ്രകാശ്യതേ. തതഃപ്രണവസ്യ തത് പ്രതിപാദകത്വമന്ത്യേ വക്ഷ്യതി. വ്യാഹൃത്യാദീനാം തത് പ്രതിപാദകത്വമാഹുരാചാര്യാഃ-

ഭൂഃപദാദ്യാ വ്യാഹൃതയോഭൂശബ്ദസ്തദിഃ(സതി) വർത്തതേ
തത്പദം സദിതി പ്രോക്തം തന്മാത്രത്വാച്ച ഭൂരതഃ
ഭൂതത്വാത് കാരണത്വാച്ച ഭുവഃശബ്ദസ്യ സംഗതിഃ
സർവ്വസ്വീകരണാത് സ്വാത്മതയാ ച സ്വരിതീരിതം
മഹത്വാച്ച മഹസ്ത്വാച്ച മഹഃശബ്ദസ്യ സംഗതിഃ
തദേവസർവ്വജനതാ തസ്മാദ് ഉ വ്യാഹൃതിർജനഃ
തപോജ്ഞാനതയാ ചൈവ തഥാ താപതയാസ്മൃതം
സത്യംപരത്വാദാത്മത്വാദനന്തജ്ഞാനതഃസ്മൃതം
പ്രണവസ്യ വ്യാഹൃതീനാമതഃസംബന്ധ ഉച്യതേ
അകാരോ ഭൂരുകാരസ്തു ഭുവോമാർണ്ണഃസ്വരീരിതഃ
ബിന്ദുർമഹസ്തഥാ നാദോജനഃ ശക്തിസ്തപഃസ്മൃതം
ശാന്തിഃസത്യമിതി പ്രോക്തം യത്തത് പരതരം പദം
അത്രാപി തത്പദം പൂർവ്വം പ്രോക്തം തദനുവശ്യതേ
പ്രണവസ്യ വ്യാഹൃതീനാം ഗായത്ര്യൈക്യമഥോച്യതേ
തദ് ദ്വിതീയൈകവചനമനേനാഖിലവസ്തുനഃ
സൃഷ്ട്യാദികാരണം തേജോരൂപമാദിത്യമണ്ഡലേ
അഭിധ്യേയം പരാനന്ദം പരം ബ്രഹ്മാഭിധീയതേ
യത്തത് സവിതുരിത്യുക്തം ഷഷ്ഠ്യേകവചനാത്മകം
ധാതോരിഹവിനിഷ്പന്നം പ്രാണിപ്രസവവാചകാത്
സർവ്വാസാം പ്രാണിജാതീനാമിതി പ്രസവിതുഃസദാ
വരേണ്യം വരണായത്വാത് സേവനീയതയാ സ്മൃതം
പൂർവ്വസൃഷ്ടാക്ഷരസ്യൈവം വ്യാഹതിർഭൂരിരീരിതാ
പാപസ്യഭർജ്ജനാത് ഭർഗ്ഗോഭക്തസ്സ്നിഗ്ദ്ധതയാ തഥാ
ദേവസ്യവൃഷ്ടിദാനാദിഗുണയുക്തസ്യ നിത്യശഃ
പ്രഭൂതേനപ്രകാശേന ദീപ്യമാനസ്യ വൈ തഥാ
ധ്യൈംചിന്തായാമതോ ധാതോർനിഷ്പന്നം ധീമഹിത്യതഃ
നിഗമാദ്യേന ദിവ്യേന വിദ്യാരൂപേണചക്ഷുഷാ
ദൃശ്യോഹിരണ്മയോ ദേവ ആദിത്യോ നിത്യസംസ്ഥിതഃ

ഹീനതാരഹിതം തേജോയസ്യസ്യാത് സ ഹിരണ്മയഃ
യഃസൂക്ഷ്മഃസോഹമിത്യേവം ചിന്തയാമഃസദൈവ തു
ദ്വിതീയാഷ്ടാക്ഷരസ്യൈവം വ്യാഹൃതിർഭുവ ഈരിതാഃ
ധീയോബുദ്ധിർമനോരസ്യ ഛാന്ദസത്വാദ് സ ഈരിതഃ
കൃതശ്ച ലിംഗവ്യത്യാസഃസൂത്രാത് സുപ്തിങ്ങുപഗ്രഹാത്
യത്തത്തേജോനിരൂപം സർവ്വദേവമയാത്മകം
ഭജതാം പാപനാശസ്യ ഹേതുഭൂതമിഹോച്യതേ
ന ഇതി പ്രോക്തപ്രാദേശഃഷഷ്ഠ്യാബഹ്വിതി ചാസ്മദഃ
തസ്മാദസ്മാകമിത്യർത്ഥഃ പ്രാർത്ഥനായാം പ്രചോദയാത്
തൃതീയാഷ്ടാക്ഷരസ്യാപി വ്യാഹൃതിഃസ്വരിതീരിതാ
ഏവം ദശപദാന്യസ്യാസ്ത്രയശ്ചാഷ്ടാക്ഷരാഃസ്മൃതാഃ
ഷഡക്ഷരാശ്ചചത്വാരഃ സ്യുഛതുർവിംശതകക്ഷരാഃ
ഇത്ഥംഭൂതം യദേതസ്യ ദേവസ്യ സവിതുർവിഭോഃ
വരേണ്യം ഭജതാം പാപവിനാശനകരം പരം
ഭർഗ്ഗോസ്മാഭിരഭിധ്യാതം ധിയസ്തന്നഃപ്രചോദയാത്
ഉക്തൈവമത്ര ഗായത്രീ പുനസ്തശ്ചിര ഉച്യതേ
ആപോജ്യോതീ ഇതി സോമാഗ്ന്യോസ്തേജ ഉച്യതേ
തദാത്മകം ജഗത്സർവ്വം രസസ്തേജോദ്വയം സ്മൃതം
അമൃതംതദനാശിത്വാദ് ബൃഹത്വാദ് ബ്രഹ്മഗദ്യതേ
യദാനന്ദാത്മകം ബ്രഹ്മ സത്യജ്ഞാനാദിലക്ഷണം
തത് ഭൂർഭുവഃസ്വരിത്യുക്തം സോപിമിത്യോ(ത്ഥ)മുദാഹൃതം
ഏതദ് വേദസാരസ്യശിരസ്ത്വാഛിരഈരിതം ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

ഇനി തത്വരൂപയും ത്രയീമയിയുമായ ഗായത്രിയെ പറയുന്നു. ഗായത്രിയാൽ, ബ്രഹ്മസച്ചിദാനന്ദലക്ഷണം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. താന്ത്രികപഞ്ചദേവതാമന്ത്രങ്ങൾ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വൈദികമന്ത്രങ്ങൾ പറയാന് പോകുന്നു. തത്വരൂപം എന്നാൽ ചതുർവിംശതിവർണ്ണാക്ഷരങ്ങളാകുന്ന ചതുർവിംശതി തത്വാത്മരൂപം (24 വർണ്ണം, തത്വം)അവ അക്ഷരന്യാസത്തിൽ പറ

യും. ഗായത്ര്യക്ഷരന്യാസം തത്വന്യാസം കൂടിയാണ്. ത്രയീമയി എന്നതിനാൽ സമ്യക്കായി യഥാവിധി പഠിച്ചാല് ത്രയീപാഠഫലപ്രാപ്തി എന്നർത്ഥം. ഗായത്രിയാലാണ് സത്,ചിദ്,ആനന്ദലക്ഷണമായ ബ്രഹ്മം പ്രകാശിതമാവുന്നത്. വ്യാഹൃതി മുതലായവയിൽ അതിന്റെ പ്രതിപാദകത്വം ആചാര്യന് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ആചാര്യൻ:- ഭൂശബ്ദം –ഭൂ പദം തത് പദം. സത്(സദ്)
ഭൂതത്വത്താലും കാരണത്വത്താലും ഭുവശബ്ദം .
സർവ്വസ്വീകരണത്താല്,സ്വാത്മത കൊണ്ട് സുവർ,സ്വഃ ശബ്ദം
മഹത്വത്താൽ, മഹഃശബ്ദം
സർവ്വജനവും ഏതൊന്നുതന്നെയോ അതിനാല് ജനഃശബ്ദം.
തപോലബ്ധമായ ജ്ഞാനവും താപത(ചൂട്)യും കൊണ്ട് തപഃശബ്ദം
പരമസത്യം,ആത്മത്വത്താൽ അനന്തജ്ഞാനം – സത്യശബ്ദം
ഇപ്രകാരം പ്രണവത്തിന് ഏഴ് വ്യാഹൃതീലോകനാമങ്ങൾ സംബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.
അകാരം ഭൂ
ഉകാരം ഭുവർ.
മകാരം സുവർ.
ബിന്ദു മഹർ.
നാദം ജനലോകം
ശക്തി തപലോകം
ശാന്തി സത്യലോകം
പ്രണവവ്യാഹൃതികളെല്ലാം ഗായത്രിയിൽ ഐക്യം പ്രാപിക്കുന്നു. സൃഷ്ടിയുടെ ആദികാരണം തേജസ്സ്(എനർജി).അതിനെ ആദിത്യമണ്ഡലത്തിൽ ധ്യാനം ചെയ്യുന്ന പരാനന്ദമായ പരബ്രഹ്മമെന്ന് പേരുവിളിക്കുന്നു. ആ തത് സവിതുർ എന്ന് ഷഷ്ഠ്യേകവചനമായി ധാതാവ് എന്നർത്ഥത്തില് പ്രാണികളെ എല്ലാം പ്രസവിച്ച എന്ന വാചകമായി, സർവ്വപ്രാണിജാതികളേയും സൃഷ്ടിച്ചതെന്ന് പറയുന്നു. വരണീയത്വത്താൽ, സേവനീയതയാൽ,അത് വരേണ്യം. ഭജനീയത ,സർവ്വരാലും പ്രാർത്ഥിക്കപ്പെടേണ്ടത് എന്നർത്ഥം.

ഈ ആദ്യാഷ്ടാക്ഷരങ്ങൾ ഭ്ര എന്ന വ്യാഹൃതിശബ്ദമായി അറിയുന്നു. പാപ ങ്ങളെ ഭഞ്ജനം ചെയ്കയാൽ ഭർഗ്ഗൻ. ഭക്തസ്നിഗ്ദ്ധത കൊണ്ടും ഭർഗ്ഗൻ. ദേവ- വൃഷ്ടിദാനം മുതലായ ഗുണങ്ങളുള്ളതിനാൽ ദേവൻ.നിത്യവും ഉണ്ടാ വുന്ന പ്രകാശത്താൽ ദീപ്യമാനമാകുന്നതിനാല് ദേവൻ. ധീ ചിന്ത,ബുദ്ധി. ധാതുക്കളിൽനിന്ന് ധാതാവിൽനിന്ന് നിഷ്പന്നമായതാണ് ധീ. നിഗമാദ്യവും ദിവ്യവും വിദ്യാരൂപവുമായ ചക്ഷുസ്സുകൾകൊണ്ട് മാത്രം ദൃശ്യമാകുന്നവനും ആദിത്യനിൽനിത്യമായി സംസ്ഥിതനുമായ ദേവൻ. (പ്രകാശം,വൃഷ്ടി,ദീപ്തി ഇവ സ്വഭാവം)ഹീനത ഒട്ടുമില്ലാതെ തേജസ്സുമാത്രമാകയാല് ഹിരണ്മയ ദീപ്തിയോടെ ഏതൊരു ചൈതന്യം സുസൂക്ഷ്മമായ സോഹം എന്ന് ബുദ്ധി യിൽ (ചിന്തയിൽ)പ്രകാശിക്കുന്നുവോ അത്. ഭർഗ്ഗോ ദേവസ്യധീമഹി എന്നതിനാൽ രണ്ടാം വ്യാഹൃതിയാല് ഭുവ.ധീ മനസ്സ് ബുദ്ധി ഇവയുടെ ഛാന്ദസത്വത്താൽ പറയപ്പെടുന്നതാണ്. അതിൽ ലിംഗഭേദമില്ല. സൂക്ഷ്മ മായി, സുഷുപ്തിയിൽ ഏതൊരു തേജോരൂപം സർവ്വദേവമയാത്മകമായി, സൂത്രരൂപത്തിൽ ദർശിതമാവുന്നുവോ ,പാപനാശത്തിന് ഏതൊന്ന് ഹേതു ഭൂതമോ, ആ ഭജനീയസ്വരൂപം. ഏതൊന്ന് അപ്രകാരം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്ന വന് ദർശിതമായി ധീയെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്നുവോ ആ ചൈതന്യം. ധീയോ യോനപ്രചോദയാത് എന്നത് മൂന്നാം വ്യാഹൃതി സുവർല്ലോകം. ഈ 24 അക്ഷരത്താൽ 3 വ്യാഹൃതിലോകങ്ങളാൽതന്നെ സർവ്വജ്ഞാനം ലഭിക്കു ന്നു. ഗായത്രിയുടെ ശിരസ്സ്(ധീ) ആപോജ്യോതി എന്ന സോമാഗ്നിസ്തേജസ്സി നാൽ സർവ്വജഗവും വ്യാപൃതമായിരിക്കുന്നു. രസം(ജലം)തേജസ്സ്(ജ്യോതി, ഊർജ്ജം) ഇവയാണ് സർവ്വജഗത്തും സർവ്വപ്രാണിയും. . അമൃതമാണ്, അവിനാശിയാണ് ബൃഹത്താണ് എന്നതിനാൽ ആ ചിത്തിനെ(ചൈത ന്യം) ബ്രഹ്മം എന്ന് പറയുന്നു.ആ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ ലക്ഷണമാണ് ആനന്ദം, സത്യം,ജ്ഞാനം എന്നിവ. ഭൂർഭുവസ്വഃ എന്ന് വ്യാഹൃതിത്രയം സോഹം എന്ന് അനുഭവിച്ചറിയുന്നതാണ് വേദസാരത്തിന്റെ ശിരസ്സ്. അതിനാൽ ഗായത്രി വേദശിരസ്സാണ്.

2. പ്രണവാദ്യാ വ്യാഹൃതയഃ സപ്തസ്യുസ്തത് പദാദികാ
   ചതുർവിംശത്യക്ഷരാത്മാ ഗായത്രീ ശിരസാന്വിതാ

3. സർവ്വവേദോദ്ഭൃതഃസാരോ മന്ത്രോയം സമുദാഹൃതഃ
   ബ്രഹ്മാ ദേവ്യാദി ഗായത്രീ പരമാത്മാ സമീരിതഃ
4. ഋഷ്യാദ്യാഃ പ്രണവസ്യൈതേ മുനിഭിഃപരികീർത്തിതാഃ
   ജമദഗ്നി ഭരദ്വാജഭൃഗുഗൌതമകശ്യപാൻ.
5. വിശ്വാമിത്രവസിഷ്ഠാഖ്യൌ വ്യാഹൃതീനാമൃഷീൻവിദുഃ
   ഗായത്ര്യുഷ്ണിഗഥാനുഷ്ടബ്ബൃഹതീപംക്തയഃപുനഃ
6. ത്രിഷ്ടുഭ്ജഗത്യൌ ഛന്ദാംസി കഥിതാനി മനീഷിഭിഃ
   സപ്താർച്ചിരനിലഃസൂര്യോ വാക്പതിർവ്വരുണോ വൃഷാഃ
7. വിശ്വേദേവാഃക്രമാദാസാം ദേവതാഃപരികീർത്തിതഃ
   ഗായത്ര്യാമുനിരാക്യാതോ വിശ്വാമിത്രോ മഹാദ്യുതിഃ
8. ഗായത്രീഛന്ദഃ ഇത്യുക്തം ദേവതാ സവിതാസ്മൃതാ
   ശിരസാസ്യമുനിർബ്രഹ്മാ ഛന്ദോ ദേവ്യാദികാസ്മൃതാ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രണവാദ്യം ഇതി പ്രതിവ്യാഹൃതി സംബദ്ധ്യതേ. തത് പദാദികേത്യസ്യാ ഗ്രിമേന സംബന്ധഃ ശിരസേതി. ഓം ആപോജ്യോതീരസോമൃതം ബ്രഹ്മ ഭൂർഭുവഃസ്വരോമിതി. മുനിഭിഃപരികീർത്തിതാഋഷ്യാദ്യാ പ്രണവസ്യ സമീരിതാ ഇതിസംബന്ധഃ അസ്യാഃകല്പോക്തം ബീജാദിപ്രോക്തം- രേ ഇത്യേതത് ഉ ബീജംസ്യാദ്യവർണ്ണാംശക്തിരുച്യതേ ണിത്യേതത്കീലകം പ്രോക്തംഗായത്ര്യാസ്ത്രിപദാത്മനഃഇതി. കല്പാന്തരേ-യം ഉ ബീജം സ്യാദീ ശക്തിർണ്ണം ച കീലകം ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

വ്യാഹൃതികൾ പ്രണവാദ്യമാണ്. 7 വ്യാഹൃതികള് ഏഴുപദമാണ്. 24 അക്ഷ രമുള്ള ഗായത്രി ശിരസ്സ്. സർവ്വവേദോത്ഭവസാരം. ഗായത്രി പരമാത്മാ എന്ന ബ്രഹ്മസ്വരൂപിണിയാണ്. ഋഷിമാർ:- ജമദഗ്നി, ഭരദ്വാജൻ,ഭൃഗു, ഗൌ തമൻ,കശ്യപൻ,വിശ്വാമിത്രൻ, വസിഷ്ഠൻ ഈ 7 പേര് വ്യാഹൃതികളുടെ ഋഷിമാരാണ്.ഗായത്രി,ഉഷ്ണിക്ക്,അനുഷ്ടുപ്പ്, ബൃഹതി, പംക്തി, ത്രിഷ്ടുപ്പ്, ജഗതി എന്ന് 7 ഛന്ദസ്സ്. സപ്താർച്ചിസ്സ് , അനിലൻ,സൂര്യൻ,വാക്പതി, വരുണൻ,വൃഷൻ, വിശ്വേദേവ എന്ന് 7 ദേവത. ഗായത്രിയുടെ ഋഷി

മഹാദ്യുതിയായ വിശ്വാമിത്രനാണ്. ഛന്ദസ്സ് ഗായത്രി. ദേവത സവിതാവ്. ശിരസ്സിൽ മുനി ബ്രഹ്മാ. ഛന്ദസ്സ് ദേവ്യാദികമായി സ്മരിക്കുന്നു.
ഓം ആപോജ്യോതീരസോമൃതം ബ്രഹ്മഭൂർഭുവസ്വരോം എന്ന് ശിരസ്സില് നിന്ന് ഒഴുകുന്ന അമൃതരസമാണെന്ന് സങ്കല്പിച്ച് പ്രകീർത്തിക്കണം.
കല്പോക്തബീജം- രേ ബീജശക്തി. ണി കീലകം. കല്പാന്തരം- യം ബീജം, ശക്തി കീലകം.

9. ഗായത്രീപരമാത്മാസ്യ ദേവതാകഥിതാബുധൈഃ
   വ്യാഹൃതീഃസപ്തഭൂരാദ്ധ്യാ ഹൃന്മുഖാംബോരുയുഗ്മകേ
10. ജഠരേന്യസ്യ മന്ത്രജ്ഞോ ഗായത്ര്യാർണ്ണാംസ്തനൌന്യസേത്
    പത്സന്ധിഷു ധ്വജേ നാഭൌ ഹൃത്കണ്ഠഭുജസന്ധിഷു
11. ആസ്യംനാസാകപോലാക്ഷികർണ്ണഭ്രൂമസ്തകേപുനഃ
    പാശ്ചാത്യോത്തരയാമ്യപ്രാഗൂർദ്ധ്വവക്ത്രേഷു സാധകാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

മന്ത്രജ്ഞോ ന്യസേദിത്യനേന പ്രണവം വിന്യസ്യസപ്തവ്യാഹൃതീർവിന്യ സ്തവ്യാ ഇത്യുക്തം ഭവതി. യദാഹുഃ-അം നമോ ബ്രഹ്മണേ നാഭൌ ഹൃദയേ ഉം ച വിഷ്ണവേ മം ശിവായ നമോ മൂർദ്ധ്നി തത്തദ്രൂപം സ്മരൻന്യസേത് ഇതി. പത്സന്ധിഷിതി. പാദദ്വയസന്ധിചതുഷ്ക്കേ ഇതി. അയം ന്യാസഃ അംഗുലിമാരഭ്യ കർത്തവ്യഃ അത്രയദ്യപി സന്ധിശബ്ദഗ്രഹണമസ്തി തഥാപി തദവദ്ധ്യംഗ ഏവ ന്യാസോ വിധേയ ഇതി ജ്ഞേയം. ഏവം ഭുജദ്വയസന്ധി ചതുഷ്ക്കേ അക്ഷരചതുഷ്കം .ന്യാസാദിഷ്വേകൈകമക്ഷരം. ണിയേത്യസ്യ പൃഥക് ഭാവേന ചതുർവ്വിംശത്യക്ഷരാത്മകത്വം.സാധക ഇത്യനേന

പ്രത്യക്ഷരമാദൌ പ്രണവഃ അന്തേച നമഃശബ്ദ ഇത്യുക്തം.കല്പാന്തരേ തു –
വർണ്ണന്യാസമഥോവക്ഷ്യേ ആർഷം ഛന്ദശ്ച ദൈവതം
തത്വശക്തീവർണ്ണമുദ്രേ സ്മൃത്വാ വർണ്ണാന് ക്രമാന് ന്യസേത്
മിത്രോക്താഗ്ന്യചലാഹ്ലാദീ പീതോവക്രാംഗുലീകരൌ
സമ്മുഖംമോഹപാപഘ്നം ചരണാംഗുഷ്ഠയോസ്തു തത്
മധുഛന്ദോനിവാധ്യംബുപ്രഭാശ്യാമോബ്ജകോശവത്
സമ്മുഖൌ സമ്പുടം ചോപപാപഘ്നം ഗുൽഫയോസ്തു സം

ഗർഗ്ഗമദ്ധ്യാർക്കതേജോജാകപിലോ വിതതം കരൌ
പ്രസാരിതോത്ഥാനശംഖൌ പാപഘ്നം ജംഘയോസ്തു വിം
ഉപമന്യ്ുഃപ്രതിഷ്ഠാച വിദ്യുദ്ദായുശ്ച വിശ്വഭൃത്
വിസ്തീർണ്ണം സംഹതോത്ഥാനതർജ്ജനീമുക്തഹസ്തകം
ഇന്ദ്രനീലനിഭം രോഗഗ്രഹഘ്നം ജാനുനോസ്തു ളും
കശ്യപഃസുപ്രതിഷ്ഠാ ച യമഃ ഖം ച വിലാസിനീ
വഹ്ന്യാഭം സമ്മുഖാസക്തപാശ്വ്യോരുക്തകനിഷ്ഠയോഃ
അന്യത്രവിരലാംഗല്യോരംഗുഷ്ഠദ്വയയോഗതഃ
ദ്വിമുഖം ഭ്രൂണഹത്യാഘ്നമൂർവ്വോർവ്വം വിന്യസേത് സുധീഃ
ഭൃഗുർദേവീജലംഗന്ധഃ പ്രഭാഛഃ പൂർവ്വരൂപയോഃ
ത്രിമുഖം തർജ്ജനീയോഗാത് ഗുഹ്യേഗമ്യാഹൃത് തു രേം
അത്ര്യുഷ്ണിദ്വാഗ്രസോലോലാ വിദ്യുത്തദ്വച്ച തു മഖം
മദ്ധ്യായോഗാദഭക്ഷ്യാധഹരം വൃഷണയോസ്തു ണിം
വിഷ്ണുനുഷ്ടുബ് വിഷ്ണു(ധരാ)ത്രൂപം ശാന്താഛഃപഞ്ചവക്ത്രകം
അനാമിയോഗതോ ഹത്യാഹരം കട്യാം തു യംതഥാ
ഹാരീതോബൃഹതീന്ദ്രധ്വക് കാന്തി(കീർത്തി)ർന്നിലസ്ഥാതയോ
തിര്യഗ്യുക്താഗ്രാംഗലികയോഃകനിഷ്ഠാമോക്ഷണേസതി
ഷണ്മുഖം നരഹത്യാഘ്നം നാഭൌ ഭം യാജ്ഞവല്ക്യകഃ
പംക്തിവിദ്യാധരഃശബ്ദോ ദുർഗ്ഗാ രക്തമധോമുഖം
വക്രാഗ്രാവാകൃതകരം ജഠരേ ഗ്രോം ഗവാം ഹിതം
കവിസ്ത്രിഷ്ഠുബ്ബ്രവിർവ്വാർഗ്ഗൌ രക്തരുഗ്വ്യാപകാഞ്ജലിഃ
ഉത്ഥാനീ പൂർവ്വവദ്വൈസ്ഥൌ സ്തൃംധനുത് സ്തനയോച്ചദേം
അംഗിരാജഗതീശർവ്വോഹസ്തൌ വിദ്യാഛരുക്തധഃ
മുക്താഗ്രാംഗുഷ്ഠകൌ മുഷ്ടിം കടം ഹൃദി വം ഗുരോഃ
സ്യം ജ(യ)മോ ജഗതീത്വഷ്ടോപസ്ഥേശാഃകാഞ്ചനശ്ചപി
യമപാശം ബദ്ധമുഷ്ട്യോരുത്ഥാനാ വാമതർജ്ജനി
വക്രാഗ്രാ നൂബ്ജയായുക്താന്യയാ കണ്ഠേ മനോധഹൃത്
ആപസ്തംബഃശക്വരീച പായുരാപ്യായനീ വസുഃ

ക്രൂഭ്രോമിഥഃ അന്ധിലീനാംഗുലികൌ സമ്മുഖൌ കരൌ
ദീർഘാംഗുഷ്ഠൌ ഗ്രഥിതകം ധീം മുഖേ പിതൃ(നൃപ)പാപനുത്
സംവർത്തോർത്തിമിരുതേപാദൌ വിമലാപത്മരാഗഭഃ
സന്ധിനോർദ്ധ്വാംഗുലിർവാമസ്താദ്ദശോധോമുഖഃപരഃ
സുസമ്മുഖോർമുഖം താലുമദ്ധ്യേ മം പൂർവ്വപാപഹം
കാത്യായനസ്ത്രിവൃത് സോമഃശ്രോത്രം മാഛം വിഷാപഹം
ഉത്താനോന്നതകോടീദ്വൌലബ്ധം ഹിം നാസികാഗതം
അസിതോത്യംഗിരാ ത്വഗ്ധിരണ്യം പാണ്ഡുപരിഗ്രഹാത്
അന്യോന്യസംഹതോത്ഥാനൌ മുഷ്ടികം നേത്രയോസ്ത്വധിം
വ്യാസോധൃതിഃസുരാശ്ചക്ഷുഃസൂക്ഷ്മാരക്തശ്ചസമ്മുഖൌ
യുക്താനാമാകനിഷ്ഠൌ സംയുക്തവക്രാഗ്രശീർഷകൌ
മത്സ്യപ്രാണിവധാബഘ്നം ഭ്രൂമദ്ധ്യേ യോം ന്യസേദ്വിജഃ
പരാശരോ ധൃതിർദസ്രോജിഹ്വായോനിശ്ച രുക് മരുക്
കൂർമ്മഃപൃഷ്ഠേ സമാക്രാന്തോ ദക്ഷിണേന ത്വധോമുഖഃ
യോം ലലാടേഖിലാഘഘ്നംശങ്കു കൃതിഃപ്രജാപതിഃ
പ്രാണംജയാവലാകാഭഃ കക്ഷാഭ്യാം സാശ്രയൌ കരൌ
വാമോർദ്ധ്വമദ്ധ്യോ വാരാഹഃ പൂർവ്വോസ്യേ നം സുഖാർത്ഥകം
ശംഖപ്രകൃതിദേവാഹൃത് പത്മാ നീലഃ ശ്രുതിശ്രിതൌ
പ്രസാരിതാംഗുലീസിംഹോദക്ഷാസ്യേപ്രം ശിവപ്രദം
ദക്ഷാകൃതീശിവാഹം മാ ഹരിതം പൂർവ്വോദിതൌ കരൌ
കുഞ്ചിതാഗ്രൌ മഹാക്രാന്തമുത്തരേ ചോം ഹരിപ്രദം
ഗൌതമാകൃതികഛായാ മുദ്ഗരഃകിഞ്ചിദൂർദ്ധ്വയോഃ
കരയോർവാമഹസ്തസ്യ തർജ്ജനീദക്ഷമുഷ്ടിനാ
ഗൃഹീതാബ്രഹ്മസീഖ്യസ്യ പ്രദ് ദം പശ്ചിമാനനേ
ശാതാതപഃകൃതിർവ്വിഷ്ണൂർഗുണോ ഭദ്രേശരുപദ്ദക്
ദക്ഷിണോധോമുഖോ മൂർദ്ധ്നി പല്ലവ കേയവർഗ്ഗിയാത്

മലയാളംഭാഷ്യം

കല്പാന്തരം.- ഇനി വർണ്ണന്യാസം പറയാം. ആർഷം,ഛന്ദം,ദൈവതം, തത്വ

ശക്തി, വർണ്ണമുദ്രകള് സ്മരിച്ച് വർണ്ണങ്ങള് ക്രമത്തില് ന്യസിക്കണം. മിത്രൻ,അഗ്നി,അചല, ഹ്ലാദി,പീത .അംഗുലീകരസമ്മുഖത്തിൽ സർവ്വപാപഹരം. മോഹഘ്നം.

ചരണാംഗുഷ്ഠത്തിൽ **തത്** മധുഛന്ദ, അംബുപ്രഭ ,അബ്ജകോശം പോലെ

ശ്യാമ – സമ്മുഖൌ സമ്പുടമായി ഉപപാപഘ്നമായി ഗുൽഫങ്ങളില് **സ**.

ഗർഗ്ഗമദ്ധ്യ,അർക്കതേജ, അജ,കപില – കരം പ്രസാരിതമായി ഉയർത്തിയ ശംഖിൽ പാപഘ്നമായി ജംഘകളില് **വി**.

ഉപമന്യു, പ്രതിഷ്ഠ, വിദ്വയുദ്വായു, വിശ്വഭൂത് –വിസ്തീർണ്ണമായി സംഹതം ചെയ്ത് ഉയർത്തിയ തർജ്ജനീമുക്തഹസ്തത്തില് **തു**.കശ്യപ,സുപ്രതിഷ്ഠ, യമഃഖം, വിലാസിനി, ഇന്ദ്രനീലനിഭമായി രോഗഗ്രഹഘ്നമായി ജാനുക്കളിൽ. വഹ്നിശോഭ, സമ്മുഖമായി കൂട്ടിപ്പിടിച്ച ചെറുവിരലുകൾ മറ്റ വിരലുകളില്ലാതെ അംഗുഷ്ഠം യോജിപ്പിച്ചതിൽ **ർ**.   ദ്വിമുഖമായി, ഭ്രൂണഹത്യാഘ്നമായി, ഊരുക്കളിൽ ഭൂഗുർ,ദേവീ,ജലം,ഗന്ധ, പ്രഭ –**വ**.

ത്രിമുഖമായി തർജ്ജനീയോഗത്താല് ഗുഹ്യം, ഹൃദയം **രേ**.

അത്രി,ഉഷ്ണിഗ്വാ,ഗ്രസ,ലോല,വിദ്യുത്,ചതുർമഖം .മദ്ധ്യമ യോഗം ചെയ്ത് വൃഷണത്തിൽ **ണിം**

വിഷ്ണു അനുഷ്ടുപ്പ് വിഷ്ണുധരാരൂപം, ശാന്ത, അഞ്ചുമുഖമായി അനാമികയിൽ ബ്രഹ്മഹത്യാപാപഹരം കടിയിൽ **യം**.

ഹാരീത,ബൃഹതി,ഇന്ദ്ര, ത്വക് കാന്തി, തിര്യഗ്യുക്തമായ അംഗുലികളിൽ ചെറുവിരലിൽ മോക്ഷണം.ഷണ്മുഖം,നാദം, യാജ്ഞവല്ക്യം,പംക്തി, വിദ്യാധര നരഹത്യാഘ്നം **ഭം.** ദുർഗ്ഗ, ചുവന്ന് അധോമുഖവക്രമായി ജഠരത്തിൽ **ഗ്രോം** (ർഗ്ഗോ) പശുക്കൾക്ക് ഹിതം,കവി,ത്രിഷ്ടുപ്പ്, രവി, വാക്ക്, ചുവന്ന സ്വർണ്ണം, വ്യാപകാഞ്ജലി, ഉത്ഥാനിയായ ഹസ്തങ്ങൾ സ്തനങ്ങളില് **ദേ.** അംഗിരസ്, ജഗതി,ശർവ്വം,ഹസ്തം,വിദ്യ,ചദ്രു .മുക്തമായ അംഗുഷ്ഠാഗ്രത്തോടുകൂടി മുഷ്ടി ഹൃദയത്തിൽ **വം** . ഗുരു ,ജമദഗ്നി, ജഗതി,ത്വഷ്ടം, ഉപസ്ഥേശൻ,കാഞ്ചനനിറം, യമപാശം ബന്ധിച്ച മുഷ്ടി ഉത്ഥാനയായ ഇടത്തെ ചൂണ്ടുവിരൽ **സ്യം.** വക്രാഗ്ര,നുബ്ജയോടുകൂടി കണ്ഠം,മനസ്സ്,ഹൃത്.ആപസ്തംഭൻ, ശക്വരി, പായു, ആപ്യായനി, വസു .ശുഭ്രമിഥ,ലീനാംഗുലികളോടെ സമ്മു

ഖകരം അംഗുഷ്ഠത്താൽ പിടിച്ച് പിതൃപാപ(നൃപപാപ)ഹരണത്തിന് മുഖത്തിൽ **ധീം.**സംവർത്തതിമിരഉല്പാതം, വിമല,പത്മരാഗഭ .ഊർദ്ധ്വാംഗുലീസ ന്ധകളിൽ വലത്തും വാമാംഗുലികളില് അധോമുഖമായും സമ്മുഖോന്മുഖ മായി താലുമദ്ധ്യത്തില് പൂർവ്വപാപഹം **മം.** കാത്യായന,ത്രിവൃത്,സോമ, ശ്രോത്രം,വിഷാപഹ ഉത്ഥാനോന്നതകോടി രണ്ട് ലഭിക്കുന്നത് .നാസികാഗതം **ഹിം.** അസിതൻ,അംഗിരസ്,ത്വഗ്,ഹിരണ്യം, പാണ്ഡുപരിഗ്രഹം അന്യോന്യസംഹതമായ ഉത്ഥാനമുഷ്ടികൾ നേത്രങ്ങളില് **ധീം.** വ്യാസൻ, ധൃതി,സുരാ,ചക്ഷു,സൂക്ഷ്മാ,രക്ത, സമ്മുഖയുക്തമായ കനിഷ്ഠകൾ യോജിച്ച് അഗ്രം വളച്ച് മത്സ്യങ്ങൾ പ്രാണികള് ഇവയെ വധിച്ച പാപം പോക്കാനായി ഭ്രൂമദ്ധ്യത്തിൽ **യോം.** പ്രാണം,ജയാവലാകാഭ,കക്ഷങ്ങളിൽ കരാശ്രിതമായി വാമോർദ്ധ്വമദ്ധ്യത്തില് വാരാഹം. സുഖാർത്ഥകം **നം.** ശംഖപ്രകൃതി ദേവാ,ഹൃത്,പത്മാ,നീലാ ശ്രുതിശ്രിതകള് ,പ്രസാരിതാംഗുലികൾ സിംഹം, ദക്ഷാസ്യം,ശിവപ്രദം **പ്രം.** ദക്ഷാകൃതി,ശിവാ, അഹം, മാ, ഹരിതം, പൂർവ്വോദിതങ്ങളായ കരങ്ങൾ, കുഞ്ചിതാഗ്രമായി മഹാക്രാന്തമായി ഉത്തരമുഖത്തിൽ ഹരിപ്രദം. **ചോ.** ഗൌതമാകൃതികാ, ഛായ,മുദ്ഗര, ഊർദ്ധ്വകരങ്ങളില് തർജ്ജനി, വലത്തെ മുഷ്ടിയാല് പിടിച്ച് പടിഞ്ഞാറെ മുഖത്തില് ബ്രഹ്മസൌഖ്യപ്രദം. **ദം.** ശാതാതപ,വിഷ്ണുർഗുണങ്ങൾ, ഭദ്രേശരൂപം, ദക്ഷിണ,അധോമുഖങ്ങൾ, മൂർദ്ധാവില് പല്ലവിതമായി **യം** വർഗ്ഗം. 10 പദം സ്ഥാനങ്ങളിൽ വിന്യസിക്കുക. ശിരസ്സ്,ഭ്രൂമദ്ധ്യം,ഹൃദയം,മുഖം, കണ്ഠം,ഹൃത്, നാഭി, ഗുഹ്യം, ജാനുക്കള്,പാദങ്ങൾ, - തഛിരസ്സായ ശിരസ്സില് ന്യസിക്കുക.

ഓം ആപസ്തനയോർജ്യോതിർനസി നേത്രേ രസോ മുഖേ

അമൃതംശിരസി ബ്രഹ്മ ശിഖായാം ഭൂർഭുവസ്വരോം

ബ്രഹ്മാവ് ഹൃദയം,വിഷ്ണു ശിരസ്സ്, ശിവൻ (രുദ്ര)ശിഖ. ഈശ്വരൻ കവചം. നേത്രം സദാശിവൻ.അസ്ത്രം സർവ്വാത്മൻ. ഇപ്രകാരം ഷഡംഗന്യാസം. സർവ്വാത്മനേ അസ്ത്രം എന്ന് ആത്മനേപദത്താല് സർവ്വത്ര എന്നർത്ഥം. ബ്രഹ്മാത്മനേ ഹൃദയായ നമഃ എന്ന് പ്രയോഗം.

സാമ്പ്രദായികം-

ഓം ഭുവർസ്വസ്തത് സവിതുർബ്രഹ്മാത്മനേ ഹൃത്.

വരേണ്യം വിഷ്ണ്വാത്മനേ ശിരഃ
ഭർഗ്ഗോ ദേവസ്യ രുദ്രാത്മനേ ശിഖാ
ധീമഹി ഈശ്വരാത്മനേ കവചം
ധീയോയോനഃസദാശിവാത്മനേ നേത്രം
പ്രചോദയാത് സർവ്വാത്മനേ അസ്ത്രം.
കല്പാന്തരം- ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണു,രുദ്ര,ഈശ്വര,സദാശിവ,സർവ്വാത്മതേജസ
എന്ന് വ്യാഹൃതിയാൽ ഷഡംഗന്യാസം. വ്യാഹൃതിത്രയം പദത്രയം. ഓം ഭൂ
ബ്രഹ്മതേജസഃ എന്നിങ്ങനെ.
15. മുക്താവിദ്രുമഹേമനീലധവളഛായൈർമുഖൈസ്ത്രീക്ഷരൈ
ര്യുക്താമിന്ദുനിബദ്ധരത്നമുകുടാം തത്വാത്മവർണ്ണാത്മികാം
സാവിത്രീം വരദാഭയാങ്കുശകശാഃശുഭ്രം കപാലം ഗുണം
ശംഖംചക്രമഥാരവിന്ദയുഗലം ഹസ്തൈർവഹന്തീം ഭജേ
സംസ്കൃതഭാഷ്യം
ധ്യാനമാഹ മുക്തേതി. കശാ അശ്വോദേസ്താഡനീരജ്ജുഃ ശുഭ്രമിതി
കപാലവിശേഷണം. ഗുണഃപാശം. ആയുധധ്യാനം തു.
ദക്ഷാദൂർദ്ധ്വയോരന്ത്യേ തദധസ്തനയോശ്ചക്രശംഖൌ.
തദസ്തനയോരഭയവരൌ. അത്ര ധ്യാനാനന്തരം വരാദിമുദ്രാ പ്രദർശയേത്
യദാഹഃ വരാഭയാബ്ജപക്ഷീന്ദ്രശക്തിമുദ്രാഃപ്രദർശയേത് ഇതി . ത്രിസന്ധ്യം
ധ്യാനം-യഥാഃ-
ഹംസാരൂഢാംസിതാബ്ജേത്യരുണമണിലസദ് ഭൂഷണാം ഫാലനേത്രാം
വേദാഖ്യാ(സ്യാ)മക്ഷമാലാം സ്രുവമഥകമലം ദണ്ഡമപ്യാദധാനാം
ധ്യായേദ്ദോർഭിശ്ചതുർഭിസ്ത്രിഭുവനജനനീം പൂർവ്വസന്ധ്യാഭിവന്ദ്യാം
ഗായത്രീമൃക്സവിത്രീമഭിനവവയസം മണ്ഡലേ ചണ്ഡരശ്മേഃ
വിശ്വമാതസ്തതാഭ്യർച്ചേ പുണ്യേ ഗായത്രി വൈധസി
ആവാഹയാമുപസ്താര്യം ഏഹ്യേനോഘ്നി പുനീഹി മാം
വൃഷേന്ദ്രവാഹനാദേവീ ജ്വലത്രിശിഖധാരിണീ
ശ്വേതാംബരധരാ ശ്വേതനാഗാഭരണഭൂഷണാ
ശ്വേതസൃഗക്ഷമാലാലംകൃതാ രക്താ ച ശങ്കരാ

ജടാധാരാ ധരാ ധാത്രീ ധരേന്ദ്രാംഗഭവാ ഭവാ
മാതർഭവാനി വിശേശി ആഹ്ഥൈഹിഷ്യനീഹി മാം
സന്ധ്യാ സായന്തനീ കൃഷ്ണാ വിഷ്ണുദേവാ സരസ്വതീ
ഖഗഗാകൃഷ്ണവക്ത്രാ തു ശംഖചക്രധരാ പരാ
കൃഷ്ണ,സൃഗ്ഭൃഷണൈരുക്താ സർവ്വജ്ഞാനമയീ പരാ
വീണാക്ഷമൌലികാ ചാരുഹസ്താ സ്മിതവരാനനാ
മാതർവാഗേവതേ സ്തുത്യോ ആഹ്ഥൈഹി പുനീഹിമാം ഇതി

മലയാളംഭാഷ്യം.

ധ്യാനം

മുത്ത്,പവിഴം,സ്വർണ്ണം,നീല,ധവളമെന്ന് 5 വർണ്ണത്തിലുള്ള മുഖങ്ങൾ, ത്രിനയനങ്ങൾ, ചന്ദ്രക്കല ചൂടിയ രത്നമകുടം, തത്വാത്മവർണ്ണാത്മികയായി വരദാഭയങ്കുശ,കാശാവുകൾ ,വെളുത്ത കപാലം, ഗുണം, ശംഖം, ചക്രം , അരവിന്ദയുഗളം ധരിച്ച് ദേവിയെ ധ്യാനിക്കുന്നു. ഗുണം പാശം. കശാവ് അശ്വതാഡനത്തിനുള്ള രജ്ജു അഥവാ ചാട്ടവാർ. ആയുധധ്യാനം വലത്ത് മുകളിൽനിന്ന് താഴേക്ക്.ധ്യാനാനന്തരം വരാദി മുദ്ര കാണിക്കണം. വരദ മുദ്ര, അഭയമുദ്ര,അബ്ജമുദ്ര,പക്ഷീന്ദ്രമുദ്ര(ഗരുഡ),ശക്തിമുദ്ര എന്ന് 5 മുദ്ര കാട്ടണം.

ത്രിസന്ധ്യാധ്യാനം

ഹംസാരൂഢയായി വെള്ളത്താമരയിൽ ചുവന്ന മണിഭൂഷണങ്ങളണിഞ്ഞ് നെറ്റിക്കണ്ണോട്ടുകൂടി, വേദം(പുസ്തകം)അക്ഷമാല,സ്രുവം,കമലം,ദണ്ഡം ധരിച്ച് ത്രിഭുവനജനനിയായ ദേവിയെ ഗായത്രി,ഋക്ക്,സാവിത്രി, എന്ന് അഭിനവമായ സൂര്യമണ്ഡലങ്ങളിൽ ചണ്ഡരശ്മികളിൽ പൂർവ്വസന്ധ്യയില് വന്ദിക്കുന്നു.വിശ്വമാതരം എന്ന് പുണ്യമായ ഗായത്രിയെ ആവാഹിച്ച് ഉപസ്ഥരിച്ച് അർഘ്യം നൽകി നിർമ്മലമാക്കാന് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. വൃഷഭേന്ദ്രവാഹനയായി ജ്വലിക്കുന്ന ത്രിസൂലമേന്തി, വെളുത്ത പട്ടുടുത്ത് വെളുത്ത നാഗാഭരണമണിഞ്ഞ് , വെളുത്ത സൃഗ്, അക്ഷമാലകളാലലംകൃതയായി ,രക്തവർണ്ണയും ജടാധാരിണിയും ധരയും ധാത്രിയും ധരേന്ദ്രാംഗഭവയും ഭവയുമായ

ശങ്കരിയെ ധ്യാനിക്കുന്നു.മാതാ,ഭവാനീ ,വിശ്വേശീ, ഈ ആഹുതിയാൽ എന്നെ നിർമ്മലമാക്കുക എന്ന് പ്രാർത്ഥന.

ഖ (ആകാശം) ഗയിലും ഗാമിനിയായി(ആകാശഗാന്ധാരഗാനങ്ങളിൽ നാദരൂപിണിയായി ഗതിഗമകഗമനം) ഖഗ(പക്ഷി) വാഹനയായി (ഗരുഡവാഹന) കൃഷ്ണമുഖിയായി ശംഖചക്രധരയായി, പരാകൃഷ്ണസ്രഗ്ഭൂഷണങ്ങളണിഞ്ഞ് ,സർവ്വജ്ഞാനമയിയായി, വീണ,അക്ഷമാല, ഇവ ചാരുഹസ്തങ്ങളിൽ ധരിച്ച് സ്മിതവരാനനയായി വിഷ്ണുദേവാ എന്ന സരസ്വതിയെ കൃഷ്ണാ എന്ന നാമത്തോടെ സായന്തനിയായി സായംസന്ധ്യയിൽ സ്തുതിക്കുന്നു.മാതാ, വാഗ്ദേവതേ, ഈ സ്തുതിയാലും ആഹുതിയാലും എന്നെ നിർമ്മലമാക്കിയാലും.

16. പ്രാണായാമാൻ പുരാകൃത്വാ ഗായത്രീം സന്ധ്യയോർജപേത്
സപ്തവ്യാഹൃതിസംയുക്താം ഗായത്രീം ശിരസാന്വിതാം

17. ത്രിരുച്ചരൻ ധിയാ പ്രാണാന് ധ്യാരയേധ്യതമാനസഃ
പ്രാമായാമോയമാഖ്യാതഃസമസ്ത ദുരിതാപഹഃ

18. വ്യാഹൃതിത്രയസംയുക്താം ഗായത്രീം ദീക്ഷിതോ ജപേത്
തത്വലക്ഷം വിധാനേന ഭിക്ഷാശീവിജിതേന്ദ്രിയഃ

19. ക്ഷീരൌദനതിലാൻ ദൂർവ്വാക്ഷീരദ്രുമസമിദ്വരാന്
പൃഥക് സഹസ്രത്രിതയം ജുഹുയാൻ മന്ത്രസിദ്ധയേ.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രാണായാമാനിതി ബഹുവചനം കപിഞ്ജലാധികരണന്യായേന ത്രിത്വേ പര്യവസിതി. തത് സ്വരൂപമേവാഹ. സപ്തേതി. ധിയാ ത്രിരുച്ചരന്നിതി സംബന്ധഃ വ്യാഹൃതീതി . വ്യാഹൃതിത്രയമാദ്യം. മോക്ഷാർത്ഥം തു. പരോരജസേ സാവദോം ഇതി ചതുർത്ഥപദസഹിതാം ജപേദിതി ജ്ഞേയം. അസ്യ വിമലഋഷിഃ ഗായത്രീ ഛന്ദഃ പരമാത്മാ ദേവതേതി. തത്വലക്ഷമിതി. ചതുർവ്വിംശതിലക്ഷം. വിധാനേനേതി പുരശ്ചരണോക്തേന. ക്ഷീരൌദനേതി. ക്ഷീരമോദനസ്തിലാദ്ദൂർവ്വാ ഇതി ദ്രവ്യചതുഷ്ടയം. ക്ഷീരദ്രുമാ അശ്വത്ഥോദുംബരപ്ലക്ഷവടാഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ആദ്യം പ്രാണായാമം ചെയ്ത് സന്ധ്യകളിൽ ഗായത്രി ജപിക്കണം. 7 വ്യാഹൃതികളോട്ടുകൂടിയ ഗായത്രിയെ ശിരസ്സിൽ , 3 പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിച്ച് ,ധീ കൊണ്ട് പ്രാണൻ ധാരണം ചെയ്ത് യതമാനസനായി പ്രാണായാമം ചെയ്യുന്നത് സമസ്തദുരിതാപഹമാണ്. പ്രാണായാമങ്ങളെന്ന് ബഹുവചനം പറയുന്നത് കപിഞ്ജലാധികരണന്യായപ്രകാരം 3 പ്രാവശ്യം എന്നതിനാലാണ്. ധീ കൊണ്ട് 3 പ്രാവശ്യം ഉച്ചരിക്കണം. സ്വരൂപം സപ്തവ്യാഹൃതി. വ്യാഹൃതിത്രയസംയുക്തയായ ഗായത്രിയാണ് ദീക്ഷിതര് ജപിക്കുന്നത്. ജിതേന്ദ്രിയനായി, ഭിക്ഷാന്നം മാത്രം കഴിച്ച്, 24 ലക്ഷം ജപം ബ്രഹ്മചര്യത്തോടെ ദീക്ഷിതര് ചെയ്യുന്നു. പരോരജസേസാവദോം എന്ന നാലാം പാദജപം മോക്ഷാർത്ഥിയാണ് ജപിക്കുക. അതിന്റെ ഋഷി വിമലനാണ്. ഛന്ദസ്സ് ഗായത്രി തന്നെ. ദേവത പരമാത്മാ. പാൽച്ചോറും തിലവും ദൂർവ്വയും നാല്പാമരസമിത്തില് വെവ്വേറെ 3000 വീതം ഹോമിച്ചാല് മന്ത്രസിദ്ധി. ക്ഷീരം,ഓദനം, തിലം,ദൂർവ്വ എന്ന് നാലുദ്രവ്യം ഉപയോഗിക്കുന്നു. നാല്പാമരം(ക്ഷീരദ്രുമം) അശ്വത്ഥം, ഉദുംബരം, പ്ലക്ഷം, വടം ഇവയാണ്.

20. വിധായ മണ്ഡലം വിദ്വാൻത്രികോണോജ്ജ്വലകർണ്ണികം
സൌരം പീഠം യജേത്തത്ര ദീപ്താദി നവശക്തിഭിഃ

21. മൂലമന്ത്രേണ ക്ലൃപ്തായാം മൂർത്തൌ ദേവീം പ്രപൂജയേത്
കോണേഷു ത്രിഷു സംപൂജ്യാ ബ്രഹ്മാദ്യാഃശക്തയോബഹിഃ

22.ആദിത്യാദ്യാ സ്തതഃ പൂജ്യാ ഉഷാദിസഹിതാഃക്രമാത്
തതഃഷഡംഗാനഭ്യർച്ചേത് കേസരേഷു യഥാവിധിഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

തത്ര പൂർവ്വോക്തേ. ദീപ്താദീതി. ചതുർദ്ദശപടലോക്താഃ കോണേഷ്വിതി. അഗ്നിവരുണേശാനേഷു. ബ്രഹ്മാദ്യാ ബ്രഹ്മവിഷ്ണ്വീശാഃ ശക്തയോ ഗായത്രീ സാവിത്രീ സരസ്വത്യാഖ്യഃ കോണേഷു ത്രിഷ്വിത്യേവ. ഐന്ദ്രനൈരൃത്യ വായവ്യഭാഗേഷ്വിത്യർത്ഥഃ ഏഭിഃപ്രഥമാവരണം. അത്രയദ്യപി ബ്രഹ്മാദ്യാ ഇത്യുക്തം. തഥാപി പൂജാപൂർവ്വം ജ്ഞേയാ. ത്രിശക്തിമൂർത്തിഃപ്രഥമം സമർച്ച്യ ഇത്യാചാര്യോക്തേഃ അന്യത്രാപിഃ-
ഗായത്രീം ശതമഖജേ നിശാചരോത്ഥേ

സാവിത്രീം പവനഗതേ സരസ്വതീം ച
ബ്രഹ്മാണം ഹുതഭുജി വാരുണീ ച
വിഷ്ണും ഷഷ്ഠേസ്തേ സമഭിയജേത്തഥേശമൈശേ ഇതി.
അന്യത്രാപി- രുക്താ രക്താകല്പാ ചതുർമ്മുഖീ കുണ്ഡികാക്ഷമാലേബ്ജേ
ദധതീ പ്രാക്കോണസ്ഥാ ഗായത്രീ താദൃശോഗ്നിഗോ ബ്രഹ്മാ
അരിദരഗദാബ്ജഹസ്താ കിരീടകേയൂരസംഭിന്നാ
നിശിചരകോണസുർത്ഥ്യാ സാവിത്രീ വരുണഗസ്തഥാ വിഷ്ണുഃ
ടങ്കാക്ഷാഭയവരദാന് ദധതീ ച ത്രീക്ഷണീന്ദുകലിതജടാ
വാണീ വായവ്യസ്ഥാ വിശദാ കല്പാ തഥേസ്ഥരസ്ത്വൈശി ഇതി.
കല്പാന്തരേതു-
ഷഡ്കോണാസ്ത്രിഷു സാവിത്ര്യൈ പ്രാഗ് ഗായത്ര്യൈ ചനൈരൃതേ
വായുകോണേ സരസ്വത്യൈ ആഗ്നേയേ ബ്രഹ്മണേ നമഃ
പശ്ചിമേ വിഷ്ണവേയൈശേ രുദ്രായ പ്രഥമാവൃത്തിഃ ഇതി.
തത്ര ആദിത്യാദ്യാശ്ചതുർദ്ദശപടലോക്താഃ ഉഷാദയശ്ച തത്
പടലോക്തപ്രകാരേണൈവാത്ര പൂജ്യാഃ ഏതേന ദ്വിതീയാവരണം. തത
ഇതി തൃതീയാവരണം. യഥാവിധീതി. ചതുർത്ഥപടലോക്തരീത്യാ.

മലയാളംഭാഷ്യം

കർണ്ണികയില് ത്രികോണത്തോടെ മണ്ഡലം രചിക്കുക. സൌരപീഠത്തിൽ ദീപ്ത മുതലായി നവശക്തികളെ ജപിക്കുക. മൂലമന്ത്രത്താൽ ദേവീമൂർത്തീ കല്പനയും പൂജയും..മൂന്നുകോണത്തിൽ ബ്രഹ്മാ മുതലായവർ. ശക്തികൾ പുറത്ത്. ആദിത്യാദികളോടുകൂടിയ ഉഷാദികൾ. ക്രമത്തിൽ ഷഡംഗാർച്ചന കേസരത്തിൽ യഥാവിധി.

കോണുകൾ മൂന്ന്. അഗ്നി.വരുണ,ഈശാന. അവിടെ ബ്രഹ്മ,വിഷ്ണു,ശിവ ശക്തികളായ ഗായത്രി,സാവിത്രി,സരസ്വതി.(ഐന്ദ്ര, നൈരൃതി,വായവ്യം) . ഇത് ആദ്യാവരണം. ആദിയിൽ ത്രിശക്തിമൂർത്തികളെ അർച്ചിക്കുക എന്ന് ആചാര്യവചനം.   ഗായത്രി(ശതമഖജ)ഐന്ദ്രം, നിശാചരകോണിൽ സാവിത്രി, വായുകോണിൽ സരസ്വതി. ബ്രഹ്മാവ് അഗ്നികോണിൽ. വിഷ്ണു വാരുണിയിൽ. ഈശൻ ഈശാനത്തിൽ.

അരുണവര്ണ്ണയും അരുണനിറമുള്ള ആഭരണം ധരിച്ചവളും ചതുർമ്മുഖിയും കുണ്ഡിക(കിണ്ടി) അക്ഷമാല, താമര ധരിച്ചവളുമായി പ്രാക്കോണത്തിൽ ഗായത്രി. അതേ രൂപത്തിൽ, അഗ്നികോണത്തിൽ ബ്രഹ്മാവ്. ഇത് ഒരു മിഥുനം. ചക്രം,ശംഖം, ഗദ,താമര ധരിച്ച് കിരീടകേയൂരങ്ങളോടെ നിശിചര (യാമ്യ)കോണിൽ സാവിത്രി, വരുണകോണിൽ വിഷ്ണു. ഇത് ഒരു മിഥുനം. ടങ്കം,അക്ഷമാല,അഭയ,വരദമുദ്ര ധരിച്ച് ത്രിനയനം,ചന്ദ്രക്കല ചൂടിയ ജട യോടെ വാണി വായവ്യത്തിൽ വിശദകല്പയായി. ഈശാനത്തിൽ ഇതേ പോലെ ശിവൻ. ഇത് ഒരു മിഥുനം. ഇവിടെ മിഥുനമെന്നത് സഹോദര സഹോദരീഭാവമാണ്.

കല്പാന്തരം – ഷഡ്കോണില് സാവിത്രി(പ്രാഗ്-കിഴക്ക്), ഗായത്രി(നൈരൃതി),സരസ്വതി (വായുകോൺ), ബ്രഹ്മാ (ആഗ്നേയം) വിഷ്ണു (പശ്ചിമം) രുദ്രൻ(ഈശാനം). ഇത് ആദ്യത്തെ ആവൃത്തിധ്യാനമാണ്. ആദിത്യാദി , ഉഷാദികൾ പതിനാലാം പടലത്തിൽ പറഞ്ഞു.അതാണ് രണ്ടാമത്തെ ആവരണം . തതഃ എന്ന് കേസരത്തിലെ ഷഡംഗാർച്ചന മൂന്നാമത്തെ ആവരണം.

23. പ്രഹ്ലാദിനീം പ്രഭാ പശ്ചാന്നിത്യാം വിശ്വംഭരാം പുനഃ
വിലാസിനീം പ്രഭാവത്യൌ ജയാം ശാന്തിം യജേത് പുനഃ
24. കാന്തിം ദുർഗ്ഗാ സരസ്വത്യൌ വിശ്വരൂപാം തതഃപരം
വിശാലസംജ്ഞിതാമീശാം വ്യാപിനീം വിമലാം യജേത്
25. തമോപഹാരിണീം സൂക്ഷ്മാം വിശ്വയോനിം ജയാവഹാം
പത്മാലയാം പരാം ശോഭാം പത്മരൂപാം തതോർച്ചയേത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രഹ്ലാദിനീമിതി. ആസാം ധ്യാനമുക്തമന്യത്ര-
കുന്ദേന്ദുധവലാകാരാ മണിമുക്താദ്യലംകൃതാഃ
ഗുണാങ്കുശദ്വയാംബോജകരാഃ പ്രഹ്ലാദിനീമുഖഃ ഇതി
ആഭിരഷ്ടാഭിരഷ്ടാഭിരാവരണത്രയം. അത ഏവ ദശഭിരാവരണൈരിതി വക്ഷ്യന്തി

മലയാളംഭാഷ്യം

പ്രഹ്ലാദിനി, പ്രഭ,നിത്യ, വിശ്വംഭര, വിലാസിനി, പ്രഭാവതി, ജയ,ശാന്തി, കാന്തി, ദുർഗ്ഗ, സരസ്വതി, വിശ്വരൂപ,വിശാല, ഈശ,വ്യാപിനി, വിമല, തമോപഹാരിണി, സൂക്ഷ്മ, വിശ്വയോനി, ജയാവഹ,പത്മാലയ, പര, ശോഭ, പത്മരൂപ. എന്ന് 24 ദേവതകളെ അർച്ചിക്കുന്നു. മുല്ലപ്പൂവ്, ചന്ദ്രൻ ഇവരെ പ്പോലെ വെളുത്ത് മണിമുത്തുകളാല് അലംകൃതരായി, പാശം,അങ്കുശം, രണ്ടു താമരപ്പൂ ധരിച്ച് പ്രഹ്ലാദിനീമുഖികളായി ധ്യാനം. എട്ടെട്ട് പേരായിട്ട് ഇവരെ ആവരണത്രയമാക്കുന്നു. നന്നാലുപേരായിട്ട് 6 ആവരണമായും ധ്യാനിക്കാം.

26. ബ്രാഹ്മ്യാദ്യാഃസാരുണാബാഹ്യപൂജയേത് പ്രോക്തലക്ഷണാഃ
തതോർച്ചയേദ് ഗ്രഹാന് ബാഹ്യേ ശക്രാദീനായുധൈഃസഹ
27. ഇത്ഥമാവരണൈർദേവീം ദശഭിഃപരിപൂജയേത്
ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷാണാം ഭോക്താസ്യാദ് ദ്വിജസത്തമഃ
28..തത്വസംഖ്യാസഹസ്രാണി മന്ത്രവിജ്ജുഹുയാത്തിലൈഃ
സർവ്വപാപവിനിർമുക്തോ ദീർഘമായുഃസ വിന്ദതി
29. ആയുഷേ സാജ്യഹവിഷാ കേവലേനാഥ സർപ്പിഷാ
ദൂർവ്വാത്രികൈസ്ത്രിലൈർമന്ത്രീ ജുഹുയാത് അയുതം തതഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ബ്രാഹ്മാദ്യാഃസാരുണാ ഇതി അരുണാന്താഃമഹാലക്ഷ്മീസ്ഥാനേ അരുണാഃ പൂജ്യ ഇത്യർത്ഥഃ പത്മപാദാചാര്യാസ്തു അരുണപൂജാമധികാമാഹുഃ പ്രോക്ത ലക്ഷണാ ഇതി. ഷഷ്ഠപടലോക്തധ്യാനാഃ ആഭിഃസപ്തകം. ഗ്രഹാനീതി. സൂര്യമന്ത്രോക്താൻ. ഏഭിരഷ്ടമം. കല്പാന്തരേ തു- അഷ്ടമീ ഗ്രഹൈരാദിത്യ പരിഷദാന്തൈസ്തൈഃ ഇന്ദ്രാദ്യൈർന്നവമം.തദായുധൈർ ദശമം. ആയുഷ ഇതി.സാജ്യഹവിഷേത്യേകം. കേവലേനേതി. പായസേന. സർപ്പിഷേതി ച സംബന്ധഃ ത്രിസഹസ്രമിതി. പഞ്ചാനാമപി സംഖ്യാ. തദുക്തം-
ആയുഷ്കാമോ ജുഹുയാത് പായസഹവിരാജ്യകേവലാജ്യൈശ്ച
ദൂർവ്വാദി സതിലാഭിഃ സർവ്വൈസ്ത്രിസഹസ്രസംഖ്യകം മന്ത്രീ ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

ബ്രാഹ്മ്യാദികളെ അരുണയോട്ടുകൂടി പുറത്ത് പൂജിക്കുന്നു. അതിനുപുറത്ത് ഗ്രഹങ്ങൾ, പുറത്ത് ശക്രാദികൾ, പുറത്ത് വജ്രാദിആയുധങ്ങൾ, ഇപ്രകാരം ആകെ 10 ആവരണങ്ങളോടെ ദ്വിജസത്തമര് ദേവീപൂജ ചെയ്യുന്നു. ധർമ്മം,അർത്ഥം,കാമം,മോക്ഷം എന്ന് നാലുപുരുഷാർത്ഥവും നേടുന്നു. ബ്രഹ്മാദ്യമായി അരുണ വരെ എന്ന പൂജയില് മഹാലക്ഷ്മീസ്ഥാനത്ത് അരുണയാണ് പൂജിക്കപ്പെടുന്നത്. പത്മപാദാചാര്യർ അരുണപൂജ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ധ്യാനം ആറാം പടലത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഇത് ഏഴാം ആവരണം. എട്ടാം ആവരണം സൂര്യമന്ത്രോക്തമായ ഗ്രഹങ്ങളാണ്. 8 ഗ്രഹം ആദിത്യന്റെ പരിഷദ്(സഭ) ആണ്. ഒമ്പതാം ആവരണം ഇന്ദ്രാദികളും പത്താം ആവരണം അവരുടെ ആയുധങ്ങളും. 24000 ജപം, തിലഹോമം, സർവ്വപാപമുക്തി, ദീർഘായുസ്സ്. ആജ്യം,ഹവിസ്സ്,പായസം,വെണ്ണ 3000, 5000 എന്ന് ജപിച്ച് ഹോമിക്കുന്ന ക്രമമുണ്ട്. ആയുഷ്കാമി പായസം, ഹവിസ്സ്,ആജ്യം, കേവലം ആജ്യം, ദൂർവ്വയും എള്ളും – സർവ്വം 3000 വീതം-മന്ത്രജപത്തോടെ ഹോമിക്കുന്നു.

30. അരുണാബ്ജൈസ്ത്രിമധ്വക്തൈർജ്ജുഹ്വയാദയുതം തതഃ
മഹാലക്ഷ്മീർഭവേത്തസ്യ ഷണ്മാസാന്നാത്ര സംശയഃ
ബ്രഹ്മശ്രിയേ പ്രജ്ജുഹ്വയാത് പ്രസൂനൈർ ബ്രഹ്മവൃക്ഷജൈഃ
ബഹുനാകിമിഹോക്തേന യഥാവത് സാധുസാധിതാ
ദ്വിജന്മനാമിയം വിദ്യാസിദ്ധാകാമദുഘാ മതാം.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

തന്ത്രാന്തരസ്ഥംധാരണായന്ത്രമുച്യതേഃ-
ശക്തേർബാഹ്യകൃശാനുകോണവിലസദ് ഭൂരാദിസത് കർണ്ണികം
വസ്വബ്ജം സ്വരയുഗ്മകേസരദലൈർവർഗ്ഗൈസ്ത്രിവർണ്ണൈർമനോഃ
ഗായത്ര്യാഃകഥിതം മഹഃപ്രഭൃതിഭിര്യന്ത്രം തു ദിക്ഷ്വങ്കിതം
ചൂഢാമന്ത്രതുരീയവേഷ്ടിതമിദം ക്ഷ്മാകോണതാരാങ്കിതം ഇതി.
രാമവല്ലഭേ തു ദ്വാദശഗുണിതം യന്ത്രം ഗായത്രീത്രത്വേനോക്തം

മലയാളംഭാഷ്യം

ചുവന്നതാമര,ത്രിമധുരം അയുതം ഹോമം കൊണ്ട് 6 മാസത്താല് മഹാല

ക്ഷ്മി (ഐശ്വര്യം)ലഭിക്കും. ബ്രഹ്മശ്രീ ലഭിക്കാൻ ബ്രഹ്മവൃക്ഷസുമം ഹോമിക്കു ക. എന്തിനധികം പറയണം. യഥാവിധി അനുഷ്ഠിച്ചാൽ ബ്രാഹ്മണർക്ക് ഇത് വിദ്യാസിദ്ധിക്കുള്ള കാമധേനുവാണ്.

തന്ത്രാന്തരസ്ഥമായ ധാരണായന്ത്രം- മദ്ധ്യം ശക്തി, പുറത്ത് ത്രികോണം,ഭൃ മുതലായ സത്കർണ്ണികപൂർവ്വം. പിന്നെ അഷ്ടദലപത്മം, ഈരണ്ട് സ്വര മെഴുതിയ കേസരം, ദലത്തിൽ 3 വർണ്ണവർഗ്ഗം വീതം, ഈ ഗായത്രീമഹാ യന്ത്രം ദിക്കുകൾ അങ്കിതമാക്കി, ചൂഡാമന്ത്രതുരീയവേഷ്ടിതമാക്കി ഭൃകോണു കളിൽ (ഭൃപുരം)താരാങ്കിത(പ്രണവം)മായി രചിക്കണം.രാമവല്ലഭത്തിൽ ദ്വാദശഗുണിതയന്ത്രം എന്ന് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ആഗ്നേയമെന്ന ഈ മന്ത്രം സർവ്വാർത്ഥസാധകമെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ത്രിഷ്ടുഭം പറയുന്നു.

32. ത്രിഷ്ടുപ് ഛന്ദോജേവതാത്ര ജാതവേദോഗ്നിരീരിതഃ
നവഭിഃസപ്തഭിഃഷഡ്ഭിഃസപ്തഭിഃപുനരഷ്ടഭിഃ
34. സപ്തഭിർമൂലമന്ത്രാർണ്ണാഃഷഡംഗവിധിരീരിതഃ
അംഗുഷ്ഠഗുൽഫജംഘാസു ജാനുനോരുരുയുഗ്മകേ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ത്രിഷ്ടുഭമന്ത്രമാഹ ആഗ്നേയമിതി.സമന്ത്രോയഥാ .ഓമ ജാതവേദസേ സുനവാമസോമമരാതീയതോ നിദഹാതി വേദഃ സനാപർഷദതി ദുർഗ്ഗാണി വിശ്വാനാവേവ സിന്ധും ദുരിതാത്യഗ്നിഃഇതി. അയം മന്ത്ര ഋഗ്വേ ദേ പ്രസിദ്ധഃതേനാത്രനോക്തഃഹ്യല്ലേഖാസമ്പുടോ ജപ്തവ്യം. മാരീചഃകശ്യപ ഇതി വിശേഷണം. വിധേയം.ഹലംശോബീജം സ്വരാംശഃശക്തിഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ത്രിഷ്ടുഭമന്ത്രം(ആഗ്നേയം)-ഋഷി മരീചകശ്യപൻ. ഛന്ദസ്സ് ത്രിഷ്ടുപ്പ്. ദേവത ജാതവേദസ്സായ അഗ്നി. 9, 7, 6, 7, 8, 7 എന്ന് മൂലമന്ത്രവർണ്ണങ്ങളെ ഷഡംഗവിധിന്യാസം. തള്ളവിരൽ,ഗുൽഫം,ജംഘ, ജാനു,ഊരുക്കൾ, എന്നി വിടങ്ങളിൽ.

മന്ത്രം- ഓം ജാതവേദസേ സുനവാമ
സോമമരാതീയതോ നിദഹാതി വേദഃ
സ നാപർഷദതി ദുർഗ്ഗാണി വിശ്വാനാവേവ സിന്ധും ദുരിതാത്യഗ്നിഃ

ഋഗ്വേദപ്രസിദ്ധമായ മന്ത്രം. ഏല്ലേകാസസമ്പുടമായി ജപിക്കണം. ഫലംശോ ബീജം. സ്വരാംശം ശക്തി.

35. കടൃന്ധുനാഭിഷു ഹൃദിസ്തനയോഃപാർശ്വയോർദ്വയോഃ

പൃഷ്ഠതഃസ്കന്ധയോർമദ്ധ്യേ ബാഹുമൂലോപബാഹുഷു

36. പ്രകൂർപ്പരപ്രകോഷ്ഠേഷു മണിബന്ധതലേഷു ച

മുഖനാസാക്ഷി കർണ്ണേഷു മസ്തമസ്തിഷ്കമൂർദ്ധസു

37. ക്രമേണവിന്യസേദ്വർണ്ണാന്മന്ത്രീ മന്ത്രസമുദ്ഭവാന്

ശിഖാലലാടനയനകർണ്ണോഷ്ഠരസനാസ്വഥ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

അംഗുഷ്ഠേതി.പാദാംഗുഷ്ഠദ്വയം. സ്കന്ധയോരിതി ഭിന്നം. മദ്ധ്യ ഇതി. കന്ധരായാം. ഉപബാഹുഷിതി. ബാഹുമൂലപ്രകൂർപ്പരമദ്ധ്യഭാഗഃ മസ്തം ലലാടകേശസന്ധിഃമസ്തിഷ്കം തദൂർദ്ധ്വദേശഃമൂർദ്ധാ ബ്രഹ്മരന്ധ്രം. വർണ്ണാനിതി.ചതുശ്ചത്വാരിംശത്. പരിഷദിത്യസ്യ പൃഥക് പാഠാത്. അത്രാംഗുഷ്ഠാദിസ്ഥാനദ്വയേ വർണ്ണദ്വയന്യാസഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

കടി,അന്ധു,നാഭി,ഹൃദയം,സ്തനങ്ങൽ,പാർശ്വങ്ങൾ,പൃഷ്ഠം,സ്കന്ധങ്ങൾക്ക് മദ്ധ്യത്തിൽ ബാഹുമൂലം, ഉപബാഹുക്കൾ, പ്രകൂർപ്പരം, പ്രകോഷ്ഠം, മണിബന്ധം, കരതലം,മുഖം,നാസ,അക്ഷി,കർണ്ണം,മസ്തകം ,മസ്തിഷ്കം, മൂർദ്ധാവ് ക്രമേണ വിന്യസിച്ച് ശിഖ,ലലാട,നയന,കർണ്ണ,ഓഷ്ഠ,രസനകളിൽ വർണ്ണങ്ങൾ മന്ത്രങ്ങളായി ഉത്ഭവിക്കുന്ന അനുഭൂതി മന്ത്രവിത്ത് അറിയുന്നു. അംഗുഷ്ഠാദിസ്ഥാനദ്വയങ്ങളില് വർണ്ണദ്വയം ന്യസിക്കണം. ആകെ 44 വർണ്ണാക്ഷരമുണ്ട്, മന്ത്രത്തിൽ. അവ ഇപ്രകാരം ന്യസിക്കുന്നു.

38. സകണ്ഠബാഹുഹൃത്കുക്ഷികടിഗുഹ്യോരുജാനുഷു

ജംഘയോഃപാദയോ ന്യസ്യേത് പദാന്യസ്യ മനോഃസുധീഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പദന്യാസമാഹ ശിഖേതി. ശിഖാ മൂർദ്ധാ.ഗുഹ്യം ലിംഗം. അത്രപദന്യാസേ നയനയോഃ പദദ്വയം കർണ്ണദ്വയേ പദദ്വയം .അന്യത്രൈകൈകം പദം. തദുക്തമീശാനശിവേനഃ-

സ്മൃതമിഹതു പദാനാം കം ലലാടാക്ഷികർണ്ണം
ത്വധരരസനകണ്ഠം ബാഹുഹൃന്നാഭിദേശാഃ
കടിരപി മദനോരു ജാന്വുജംഘാംഘ്ര്യയോമീ
ശ്രുവണനയനയോർദ്വേ സ്ഥാനമേകൈകമന്യത് ഇതി.
പദാന്യഷ്ടാദശതാനിയഥാ-
ശരാബ്ധീദീഷോകവഹ്നിദ്വേകൈകദ്വിദ്വിപാവകൈഃ
ഹ്യഗ്നിഹ്യഗ്നിദ്വിദ്വിവർണ്ണേരഷ്ടാദശപദാനി ഹി ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം.

ശിഖമുതൽ പദന്യാസം-ശിഖ (ബ്രഹ്മരന്ധ്രം) മൂർദ്ധാ,ലലാട, നയന,കര്ണ്ണ, ഓഷ്ഠ,രസന,കണ്ഠ,ബാഹു,ഹൃത്,കുക്ഷി, കടി,ഗുഹ്യ,ഊരു,ജാനു,ജംഘ, പാദ ങ്ങൾ- കർണ്ണദ്വയത്തില് പദദ്വയം ന്യസിക്കണം. മറ്റൊരുപക്ഷം ഒറ്റയൊറ്റ പദ് മതിയെന്നാണ്. ഈശാനശിവൻഃ- ശ്രുവണനയനദ്വന്ദ്വങ്ങളില് ഏകൈകം മതി എന്ന അഭിപ്രായം ഉദ്ധരിക്കുന്നു. പദങ്ങൾ 18 ആണ് മന്ത്രത്തിൽ.

39. വിദ്യുദ്ധാമസമപ്രഭം മൃഗപതിസ്കന്ധസ്ഥിതാം ഭീഷണാം
കന്യാഭിഃകരവാലഖേടവിലസംഗസ്താഭിരാസേവിതാം
ഹസ്തൈശ്ചക്രദരാസി ഖേടവിശിഖം ചാപം ഗുണം തർജ്ജനീം
ബിഭ്രാണാമനലാത്മികാം ശശിധരാം ദുർഗ്ഗാം ത്രിനേത്രാം സ്മരേത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

വിദ്യുതിതി. ദരഃശംഖഃ ഗുണസ്ത്രിശൂലം. ഇഷ്വാസാദ്യുത്രിശൂലാന് ഇത്യാചാ ര്യോക്തേഃ ആയുധധ്യാനം തു ദക്ഷാദൂർദ്ധ്വയോരാദ്യേ .തദധ്യസ്ഥയോ രഗ്രിമേ. തദധ്യസ്ഥയോശ്ചാപവിശിഖൌ.തദധ്യസ്ഥം യോഃ ശൂലതർജ്ജ ന്യൌ.തദുക്തം-

ഹേമാചലതടേ രമ്യേ കല്പവൃക്ഷോപശോഭിതേ
ദിവ്യോത്ഥാനം ചിന്തയേച്ചവിശാലം ഹേമഭൂതലം
കൃശാനുരൂപവപ്രേണ കരാലേന സമാവൃതം
തന്മദ്ധ്യേ ചിന്തയേദ് ദിവ്യം വിചിത്രമണിമണ്ഡപം
തസ്മിൻസിംഹാസനേംബോജകർണ്ണികായാം വിചിന്തയേത്

ദംഷ്ട്രാരാകരാലാട്ടഹാസം കൃഷ്ണവർണ്ണാം ഭയാനകം
അതിതീവ്രമുഖം സിംഹം വമദഗ്നിശിഖോജ്വലം
തസ്യോപരിഷ്ഠാത്താം ദേവീം ചിന്തയേജ്ജാതരൂപിണീം
തഡിത് കോടിനിബാം ദേവീം കോടിബാലാർക്കസന്നിഭാം
ചക്രാസിബാണശൂലാഖ്യാൻ ദധതീം ദക്ഷിണൈർഭുജൈഃ
ശംഖം ചക്രധനുർബാണതർജ്ജനീർവ്വാമബാഹുഭിഃ
ചന്ദ്രഖണ്ഡസമായുക്താമതിഭീമത്രിലോചനാം
ഊർദ്ധ്വജ്വലത് കേശപാശാമശേഷാഹരണീന് മുഖീം
അംഗാദ്യാവൃത്തിസംയുക്താമസ്ത്രശസ്ത്രപരിവൃതാം
ഇന്ദ്രാദിലോകപാലൈശ്ച സേവിതാം വിന്ധ്യവാസിനീം. ഇതി

മലയാളംഭാഷ്യം

ധ്യാനം- വിദ്യുദ്ധാമത്തിന്റെ (വൈദ്യുതധാമം-മിന്നൽപ്പിണർ) പ്രഭയോടെ, സിംഹത്തിന്റെ തോളിലിരിക്കുന്നവളും ,ഭീഷണയും,കന്യകയും, കരവാളം, ഖേടകം ഇവ ധരിച്ചവരാൽ സേവിതയും ,ചക്രം,ശംഖം,ഖേടം, വിശിഖം, ചാപം,പാശം,തർജ്ജനീമുദ്ര ധരിച്ചവളും അനലാത്മികയും (അഗ്നി) ചന്ദ്രക്കല ചൂടിയവളുമായ ദുർഗ്ഗയെ സ്മരിക്കുന്നു. വലത്ത് മുകളിൽനിന്ന് ആയുധധ്യാനം. തുടങ്ങുന്നു. ഏറ്റവും താഴെയാണ് ശൂലവും തർജ്ജനിയും.

വലത്ത്.	ഇടത്ത്
ചക്രം	ശംഖം
ഖേടം	വിശിഖം
ചാപം	പാശം
ശൂലം	തർജ്ജനിമുദ്ര

ഹേമാചലതടത്തിൽ രമ്യങ്ങളായ കല്പവൃക്ഷങ്ങളാൽ ശോഭിതമായ സുവർണ്ണഭൂമിയിൽ, വിശാലമായ ദിവ്യോദ്യാനം സങ്കല്പിക്കുക. അഗ്നിരൂപവും കരാളവുമായ കവചത്താൽ അത് ആവൃതമാണ്. മദ്ധ്യത്തിൽ ദിവ്യവും വിചിത്രവുമായ മണിമണ്ഡപം. സിംഹസനത്തിൽ അംബോജകർണ്ണികയിൽ .ദേവിയെ ധ്യാനിക്കുന്നു. ദംഷ്ട്രാകരാളമായ അട്ടഹാസം, കൃഷ്ണവർണ്ണം, ഭയാനകമായി അതിതീവ്രമുഖമുള്ള സിംഹം വമിക്കുന്ന അഗ്നിശിഖകളാൽ

ഉജ്വലം. ആ സിംഹത്തിന്മ മുകളിൽ ജാതവേദസ്വരൂപിണിയായ ദേവി. കോടിമിന്നൽക്കാന്തി, കോടി ഉദയസൂര്യവർണ്ണം. ചക്രം,വാൾ,ബാണം, ശൂലം,വലത്തുകയ്യിൽ. ശംഖം,വിശിഖം,ധനുർബ്ബാണം, തർജ്ജനി – മറു കയ്യിൽ. ചന്ദ്രക്കല ചൂടിയ ശിരസ്സ്. അതിഭീമലോചനങ്ങൾ. മുകളിൽ ജ്വലി ക്കുന്ന കേശപാശം, അശേഷാഹരണിയായ മുഖം. അംഗാദ്യാവൃത്തിയുക്ത യായി ,അസ്ത്രശസ്ത്രങ്ങളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട് ,ഇന്ദ്രാദിലോകപാലകരാൽ സേവിത യായി വിന്ധ്യവാസിനിയെ ധ്യാനിക്കുന്നു.

40. മന്ത്രവർണ്ണസഹസ്രാണി ജപേന്മന്ത്രം വിസാലധീഃ
തദന്തേ തിലസിദ്ധാർത്ഥചിത്രമൂലൈഃസമിദ്ധരൈഃ
41. ക്ഷീരദ്രുമാണമാജ്യേന ഹവിഷാന്നൈർഘൃതാന്വിതൈഃ
ചത്വാശ്ചത്വാരിംശദാജ്യം ചതുഃശതസമന്വിതം
42 ചതുഃസഹസ്രം ജുഹുയാദർച്ചിതേ ഹവ്യവാഹനേ
മണ്ഡലേ സർവ്വതോഭദ്ര ഷഡ്കോണാങ്കിതകർണ്ണികേ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

വിശാലധീരിത്യനേന ദീക്ഷാപ്രകാരേണായെ മന്ത്രോഗ്രാഹ്യഇത്യുക്തം. തദുക്താചാര്യൈഃ-
ദീക്ഷാപ്രവൃത്ത്യതേ പൂർവ്വം യഥാവദ്ദേശികോത്തമൈഃ
തതോസ്ത്രക്ലൃപ്തി സമ്പ്രോക്താ സ്യാത് പ്രയോഗവിധിസ്തതഃഇതി
അന്യത്രാപി-അസ്ത്രാണിദീക്ഷിതസ്യൈവ കഥയേത് സതു സാധയേത് ഇതി. ചിത്രമൂലൈശ്ചിത്രകമൂലൈഃ ഹവിഷാപായസേന.ഘൃതാന്വിതൈർ ഘൃതസിക്തൈഃ
തിലരാജ്യനലക്ഷീരവൃക്ഷേധ്മഹവിരാജ്യകൈഃ
സർപ്പിഃസിക്തൈഃക്രമാദ്ധോമഃ സാധയേത് സമുദായതഃ
ഇതി ആചാര്യോക്തിഃ തേന നവദ്രവ്യാണി. തേനൈകൈകദ്രവ്യേണ ചതുഃശതീചതുർനവതിരാഹുതയഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ദീക്ഷാപ്രകാരം മന്ത്രം ഗ്രഹിച്ച വിശാലധീയായ ദേശികോത്തമന് മന്ത്രവ ർണ്ണസഹസ്രജപം ചെയ്ത് തിലം,കടുക്, ചിത്രമൂലകത്തിലെ സമിത്തിൽ

ഹോമിക്കുന്നു. ക്ഷീരദ്രുമങ്ങളിൽ ആജ്യം ,ഹവിസ്സ്,അന്നം,നെയ്യ് 400 വീതം , 44 പ്രാവശ്യം ആയി ഹോമിക്കുന്നു. 4000 പ്രാവശ്യം സർവ്വതോഭദ്രമണ്ഡല ത്തിൽ ഷഡ്കോണാങ്കിതം ചെയ്ത കർണ്ണികയില് ഹോമിക്കുന്നു.

9 ദ്രവ്യം ഓരോരോ ദ്രവ്യത്താല് 400 (ചതുശ്ശതി) 49 പ്രാവശ്യം -449 പ്രാവശ്യം ഹോമം. (440 എന്നത് 44 വർണ്ണാക്ഷരമുള്ള മന്ത്രത്തിലെ ഓരോ വർണ്ണത്തിനുമുള്ള ദശാവരണപൂജ . 9 എന്നത് ദേവതയുടെ നവാവരണ പൂജ) ഇപ്രകാരം 4000 പ്രാവശ്യം എന്നാല് 1796000 പ്രാവശ്യം.(449 X 4000) ഇതിലെ 1760000 മന്ത്രവർണ്ണാക്ഷരപൂജ. 36000 നവാവരണപൂജ. (ശക്തിപൂജ). ഇതിൽ 1728 എന്ന സത്യയുഗസംഖ്യയും പെട്ടതുകൊണ്ട് കാലപൂജയും കാലാതീതപൂജയും ഉൾപ്പെട്ടു.

43. വിധിനാവക്ഷ്യമാണേന പീഠം ദേവ്യാഃപ്രപൂജയേത്
ജയാഖ്യാം വിജയാംഭദ്രാം ഭദ്രകാലീമനന്തരം
44.സുമുഖീം ദുർമ്മുഖീം സംജ്ഞാം പശ്ചാദ് വ്യാഘ്രമുഖീം പുനഃ
അഥ സിംഹമുഖീം ദുർഗ്ഗാം നവശക്തിഃപ്രപൂജയേത്
45. ആസനം സിംഹമന്ത്രേണ ദധ്യാദുക്തേന ദേശികഃ
മൂർത്തിം സങ്കല്പമൂലേനതസ്യാമാവാഹ്യ പൂജയേത്
46. ഷഡംഗാനി യഥാപൂർവ്വം കേസരേഷ്വർച്ചയേത് സുധീഃ
ഗ്ന്യാദിപാദാഷ്ടകോത്പന്നാമൂർത്തയോർച്ച്യാ ബഹിഃപുനഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

മണ്ഡല ഇതി. തൃതീയോക്തേ. ഷഡ്കോണാങ്കിതേതി. തത് പത്മക ർണ്ണികായാം ഷഡ്ഗുണിതം യന്ത്രം ലിഖേദിത്യർത്ഥഃഷഡ്കോണശബ്ദേന ഷഡ്ഗുണിതസ്യോപലക്ഷിതത്വാത്. തദുക്തമാചാര്യൈഃ-
ദീക്ഷകാഖ്യാക്ഷരാണ്യാദൌ ശക്ത്യാവേഷ്ട്യ തതോ ബഹിഃ
യന്ത്രം ഷഡ്ഗുണിതം കൃത്വാ ദുർവർണ്ണലസിതാസ്ത്രകം
ബഹിരഷ്ടദലം പത്മം. ഇത്യാദിനാ.
ശക്തിഃപ്രപൂജയേദിതി. ആസാം ധ്യാനമുക്തമന്യത്ര-
ജ്വലജ്ജ്വലനസങ്കാശാഃസർപ്പാ(ർവ്വാ)ലങ്കാരശോഭിതാഃ
ശൂലം കഠാരഡമരുദഹനാൻ കരപങ്കജൈഃ

ദധ്യത്യശ്ചിന്തനീയാഃസ്യര് ജയാദ്യാ നവശക്തയഃ ഇതി.
ഉക്തേനേതി. ഏകാദശേഗ്ന്യാദീത്യനേകമൂർത്തീനാം തദാദിത്വമുക്തം പൂജായാം ന്യാസേ ച. തച്ചഗ്ന്യാദിപാദാഷ്ടകമഗ്രേ വക്ഷ്യതി.

മലയാളം ഭാഷ്യം

പറയപ്പെട്ട പീഠത്തിൽ വിധിപോലെ ദേവീപൂജ. ജയ,വിജയ, ഭദ്ര,ഭദ്രകാലി, സുമുഖി,ദുർമ്മുഖി, വ്യാഘ്രമുഖി, സിംഹമുഖി എന്ന് അഷ്ടശക്തി. ദുർഗ്ഗ ഒമ്പതാം ശക്തി. ഇത് നവശക്തിപൂജ. സിംഹമന്ത്രത്താൽ ആസനം കൊടുക്കുന്നു. മൂലമന്ത്രത്താൽ ദേവിയെ മൂർത്തിസങ്കല്പം ചെയ്ത് ആവാഹിച്ച് പൂജിക്കുന്നു. ഷഡംഗങ്ങൾ കേസരത്തില് അർച്ചിക്കുന്നു, ഗ്ന്യാ മുതലായ മൂർത്തികളെ പുറത്ത് അർച്ചിക്കുന്നു. ഷഡ്കോണാങ്കിതമായ മണ്ഡപത്തിൽ പത്മകർണ്ണികയിലാണ് ഷഡ്ഗുണിതമായി യന്ത്രം എഴുതുന്നത്. ഷഡ്കോണശബ്ദം ഷഡ്ഗുണിതമെന്നതിന്റെ ഉപലക്ഷണമാണ്.
ആചാര്യൻഃ-ദീക്ഷകനാമാദ്യക്ഷരം ശക്തിയാൽ വേഷ്ടിതമായി പുറത്ത് ഷഡ്ഗുണിതയന്ത്രം വർണ്ണങ്ങള് കോണുകളില് എഴുതി, അതിനുപുറത്ത് അഷ്ടദലപത്മം. ശക്തിപൂജാധ്യാനം ഇപ്രകാരം. ജ്വലിക്കുന്ന ജ്വലനന്റെ (അഗ്നി) നിറം, സർപ്പാലങ്കാരത്താല് ശോഭിതം, ശൂലം,കഠാരം, ഡമരു, അഗ്നി, കൈകളിൽ. ഇപ്രകാരം ജയ,വിജയ മുതലായ നവശക്തികളോടുകൂടി സങ്കല്പിക്കുക. പതിനൊന്നാം പടലത്തിൽ ഗ്ന്യാ മുതലായ മൂർത്തിപൂജാന്യാസാദി പറഞ്ഞു. ആ വിധമുള്ള ഗ്ന്യാനിപാദാഷ്ടകം ഇനി പറയും.

47. ജാതവേദാഃസപ്തജിഹ്വോഹവ്യവാഹന സംജ്ഞകഃ
അശ്വോദരജസംജ്ഞോന്യഃ പുനർവൈശ്വാനരാഹ്വയഃ
48.കൌമാരതേജാസ്യാദ്വിശ്വമുഖോ ദേവമുഖം സ്മൃതഃ
തതോ ഭ്രസലിലാഗ്നീരാനാത്മനേന്താ നമോമ്പിതാൻ.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

മൂർത്തയോർച്ച്യാ ഇതി ഉക്തം. താഃ കാ ഇത്യപേക്ഷായാമാഹ ജാതവേദാ ഇതി. മൂർത്തീനാം പുനരുക്തിരന്യമൂർത്തിന്വൃത്ത്യർത്ഥാ. ആസാം ധ്യാനമുക്തമനനയത്ര-
തഡിത് കോടിസമപ്രഖ്യാഃ സർവ്വഭൂഷണഭൂഷിതാഃ

ശൂലം ശരം കാർമ്മുകം ച കപാലം സൈ്വർമഹാഭുജൈഃ
ദധ്യതോ രക്തവസനാഃ ക്രൂരൈക്ഷണഭയാനകാഃ
ജ്വലജ്വലനവക്ത്രാഃസ്യുർജ്ജാതവേദാദിമൂർത്തയഃഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

ജാതവേദ, സപ്തജിഹ്വ, ഹവ്യവാഹന, അശ്വോദരജ, വൈശ്വാനര, കൌമാരതേജ, വിശ്വമുഖ, ദേവമുഖ, എന്ന് 8 പേരെ ഭൂമി,ജലം,അഗ്നി,വായു ,ആത്മാവ് എന്നിങ്ങനെ ധ്യാനിച്ച് ഒടുവിൽ നമോ എന്ന് ചേർത്ത് മൂർത്തി അർച്ചന. അവരുടെ ധ്യാനം- കോടിമിന്നൽപ്രകാശം, സർവ്വഭൂഷണഭൂഷിതർ, ശൂലം, ശരം,വില്ല്,കപാലം ധരിച്ച മഹാഭുജങ്ങൾ, ചുവന്ന പട്ടുവസ്ത്രം, ഭയാനകമായ ക്രൂരലോചനങ്ങൾ, ജ്വലജ്വലനമുഖങ്ങൾ- ഇപ്രകാരം ജാതവേദാദി മൂർത്തിധ്യാനം. അവരുടെ കലകളെ നാലുദിക്കിലും കോണുകളിലും ധ്യാനിക്കണം.

49. ചതുർദിക്ഷു സമഭ്യർച്ചത് കോണേഷു തത് കലാഃപുനഃ
പൂർവ്വാദിദിക്ഷു സംപൂജ്യാജാർണ്ണാദ്യാവർണ്ണശക്തയഃ
ജാഗ്രതാതപനീവേദഗർഭാ ദഹനരൂപിണി
50.ജാഗ്രതാതാപനീവേദഗർഭാദഹനരൂപിണി
സിന്ധുഖണ്ടാ ശുംഭഹന്ത്രീ നഭശ്ചാരിണ്യനന്തരഃ
51.വാഗീശ്വരി മദവഹാ സോമരൂപാ മനോജവാ
മരുദ്വേഗാരാത്രിസംജ്ഞാ തീവ്രകോപാ യശോവതീ
52.തോയാത്മികാ പുനർനിത്യാ കലാവത്യപി ഹാരിണി
തിരസ്കൃത്യാ വേദമാതാ തത്പരാ ദമനപ്രിയാ
53.സമാരാദ്ധ്യാ നന്ദിനീ ച പരാ രിപുവിമർദ്ദിനി
ഷഷ്ഠീ ച ദണ്ഡിനി തിശ്മാ ദുർഗ്ഗാ ഗായത്ര്യനന്തരം
54 നിരവദ്യാ വിശാലാക്ഷീ ശ്വാസോദ്വാഹാ ച നാദിനീ
വേദനാ വഹ്നിഗർഭാഖ്യാ സിംഹവാഹാഹ്വയാ തഥാ
55 ധുര്യാ ദുർവിഷഹാ പശ്ചാത് നിരംസാ താപഹാരിണി
ത്യക്തദോഷാനിഃസപത്നാ ചത്വാരിംശച്ചതുര്യതാ
56.ലോകപാലാംസ്തതോഭ്യർച്ച്യദ്വജ്രാദ്യായുധസംയുതാന്

ഇത്ഥം ജപാദിഭിഃസിദ്ധേ മന്ത്രേസ്മിൻ സാധകോത്തമഃ
57. ആഗ്നേയാസ്ത്രാധികാരീസ്യാത്തദ്വിധാനമുദീര്യതേ
ആഗ്നേയാസ്ത്രമിതി പ്രോക്തം വിലോമ പഠിതോ മനുഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ആത്മനേന്താനിതി. ഭ്വാ(ഭൂരുതാ)ത്മനേ നമ ഇത്യാദി. ഏഷാം ധ്യാനം സ്വസ്വസ്ഥലേ പ്രോക്തമനുസന്ധേയം. ജലസ്യ വക്ഷ്യമാണം വരുണ ധ്യാനം ജ്ഞേയം. ഏതത് കലാനിവൃത്തിപ്രതിഷ്ഠാ വിദ്യാ ശാന്തിരൂപാഃ. ആസാം ധ്യാനം പ്രാസാദമന്ത്രോക്തമനുസന്ധേയം. പൂർവ്വാദിദിക്ഷ്വിതി. ഏകൈകസ്യാം ദിസി ഏകാദശൈകാദശശക്തിഃപൂജയേത്. തദുക്തം- മന്ത്രവിധാനവിച്ചദിശിദിശ്യേകാദശൈകാദശഃ ഇതി. ജർണ്ണാദ്യാ ഇതി. ജാ പ്രഭൃതിമന്ത്രാക്ഷരാധ്യാഃ തത് പരേതി. ദമനപ്രിയാവിശേഷണം പരേതി കലാനാം. ഷഷ്ഠീഷ്യതി നാമഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

കിഴക്ക് മുതലായ ദിക്കുകളില് അ മുതലായ വർണ്ണങ്ങളി ൽനിന്നുണ്ടായ അജ മുതലായ വര്ണ്ണശക്തികൾ. ജാഗ്രത,തപനി, വേദഗർഭ, ദഹനരൂ പിണി, സിന്ധുഖണ്ഡ, ശുംഭഹന്ത്രി, നഭശ്ചാരിണി, വാഗീശ്വരി, മദവഹാ, സോമരൂപാ, മനോജവ, മരുദ്വേഗ, രാത്രി, തീവ്ര കോപ, യശോവതി, തോയാത്മിക, നിത്യ, കലാവതി, ഹാരിണി,തിരസ്കൃത്യ, വേദമാതാ, പര, ദമനപ്രിയാ, സമാരാദ്ധ്യാ, നന്ദിനി, രിപുവിമർദ്ദിനി, ഷഷ്ഠി, ദണ്ഡിനി, തിഗ്മ, ദുർഗ്ഗ, ഗായത്രി, നിരവദ്യ, വിശാലാക്ഷി ,ശ്വാസോദ്വഹ, നാദിനി,വേദന, വഹ്നിഗർഭ, സിംഹവാഹ, ധുര്യാ, ദുർവിഷഹാ, ശിരസ്താപ ഹാരിണി, ത്യക്തദോഷ, നിഃസപത്നാ ഇപ്രകാരം 44 പേരുണ്ട്. ഓരോന്നും ആത്മനേ നമ എന്ന് ചേർത്ത് ന്യാസം . ഭൂമിയോട് ഏകമായി ജപിക്കു മ്പോൾ ഭ്വാത്മനേ (ഭൂതത്വാത്മനേ)നമഃ .ജലത്തോട് ഏകമായി യജിക്കു മ്പോൾ, വരുണധ്യാനം ചെയ്യണം. ഇത് അതാതു പടലം നോക്കി ഗ്രഹിക്കുക. അവ യുടെ കലകൾ നിവൃത്തി,പ്രതിഷ്ഠ, വിദ്യ, ശാന്തിരൂപ. ഇവരുടെ ധ്യാനം പ്രാസാദമന്ത്രത്തിൽ പറയുന്നത് അനുസന്ധാനം ചെയ്യുക. പൂർവ്വാദിദി ക്കുകളില് ഓരോരോ ദിശയില് 11 വീതം 4 ദിക്കിലായി ഏകാദശശക്തി

കളായി ഈ 44 വർണ്ണശക്തികളെ പൂജിക്കുക. ഇതിനു പുറത്താണ് ലോക പാലധ്യാനം. അതിനുമ പുറത്ത് അവരുടെ ആയുധധ്യാനം. ഈ വിധാനം അറിഞ്ഞ വ്യക്തിമാത്രമേ ആഗ്നേയാസ്ത്രം പ്രയോഗിക്കാൻ അധികാരിയാവു ന്നുള്ളു. ആഗ്നേയാസ്ത്രം അനുലോമമായും വിലോമമായും പഠിക്കണം.ജ എന്ന മന്ത്രാക്ഷരം കൊണ്ടാണ് മന്ത്രാരംഭം. (ജാതവേദസേ) വിലോമമാവു മ്പോൾ ഗ്ന്യ എന്നക്ഷരമാണ് (ഗ്ന്യാ മുതലായ മൂർത്തികൾ) ദമനപ്രിയയുടെ വിശേഷണമാണ് പര എന്ന് ഭാഷ്യകാരന്റെ അഭിപ്രായം. അങ്ങനെയാവു മ്പോളാണ് 43 മന്ത്രദേവതമാരാവുന്നത്. ശ്രീയന്ത്രത്തിലെ ത്രികോണസം ഖ്യയായ 43 വരുന്നത്.

58..പൂർവ്വോക്താ ഏവ ഋഷ്യാദ്യാ മന്ത്രസ്യാസ്യ പ്രകീർത്തിതാഃ
പ്രതിലോമക്രമാദസ്യ ഷഡംഗാനി പ്രകല്പയേത്
59.വർണ്ണന്യാസപദന്യാസൌവിദധ്യാത് പ്രതിലോമതഃ
ധ്യാനഭേദാൻ വിജാനീയാദ് ഗുർവ്വാദേശാന്നചാന്യഥാ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രതിലോമേതി. സംഖ്യായാഃപ്രതിലോമ്യം. വർണ്ണപ്രാതിലോമ്യം വർണ്ണാപ്രാ തിലോമ്യസ്യോക്തത്വാത്. പ്രകല്പയേദിതി. പൂർവ്വോക്തസംഖ്യാക്ഷരൈഃ സമ്പ്രദായാത് താരമായാദുർഗ്ഗാദ്യൈഃജാതവേദസേ മാം രക്ഷരക്ഷാഗ്ന യേസ്ത്രായ ഫടന്തൈഃ തദുക്തം-

ശിലാഹി ലോകാംഗസംഖ്യൈർധാതുനന്ദപ്രസംഖ്യകൈഃ
വിലോമഭൃതൈസ്താരാദി ബീജത്രയശിരോഗതൈഃ
ആദ്യം പദം മാം രക്ഷാഗ്നയേസ്ത്രായ ഫട് യുതൈഃ
ജാതിയുക്തൈഃഷഡംഗാനി ദഹനാസ്ത്രസ്യ കല്പയേത് ഇതി.
ധ്യാനഭേദാനിതി. തത്രാഗ്നേയാസ്ത്രദേവതാധ്യാനം യഥാ-
മദ്ധ്യേ താലവനസ്യാഗ്നിർവ്വപ്രാന്ധ്യേ വഹ്നിഭൃതയേ
മഹതസ്താലവൃക്ഷസ്യ മൂലാഭ്യാസവിരചിതേ
സിംഹസ്കന്ധാഗ്നികോണേ വാ ചലച്ചരണസംസ്ഥിതാം
തഡിത് കോടിസമപ്രഖ്യാം കല്പാന്തദഹനോജ്ജ്വലാം
അകൃത്രിമോഗ്രദംഷ്ട്രാഢ്യാം ഘണ്ടാമാലാസ്ഫുരത് കടീം

ശൂലഭോഗീന്ദ്രഡമരു വിദ്യുദ് വഹ്നീൻ ജ്വലത് പ്രഭാന്
ദധാനാം കരദണ്ഡൈഃ സൈ്വർഭൂഷാമദബലാകുലൈഃ
ഭൂഷിതാം ഭൂഷണൈരുഗ്രൈഃഫണീന്ദ്രപരികല്പിതൈഃ
ഗ്ന്യാദിവർണ്ണമയീം ദേവീം സംവിദ്രൂപാം വിചിന്തയേത്

മലയാളംഭാഷ്യം.

ഋഷ്യാദികൾ മുമ്പ് പറഞ്ഞു. പ്രതിലോമക്രമത്തിൽ ഷഡംഗകല്പന, വർണ്ണന്യാസ,പദന്യാസം, ധ്യാനഭേദം എന്നിവ ഉണ്ട്. ഇത് ഗുരുവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമല്ലാതെ ചെയ്യരുത്. പൂർവ്വോക്തസംഖ്യാക്ഷരത്തില് സമ്പ്രദായപ്പടി താരം,മായ,ദുർഗ്ഗാബീജങ്ങള് ചേർത്ത് ജാതവേദസേ മാം രക്ഷരക്ഷാഗ്നയേ ഹും ഫട് എന്നാണ് ഉച്ചാരണം (18 അക്ഷരം).ആദ്യത്തെ 8 ധാതു വിലോമമായി, താരാദിബീജത്രയത്തോടെ, ശിരസ്സിൽ. മാം , രക്ഷ , രക്ഷ , അഗ്നയേ, ഹും , ഫട് എന്ന് 6 പദം ഷഡംഗങ്ങളില് ജാതിയുക്ത മായി ആഗ്നേയാസ്ത്രധ്യാനം.

ധ്യാനഭേദത്തിൽ ആഗ്നേയാസ്ത്രദേവതാധ്യാനം-

അഗ്നിബൂതലത്തിൽ , അഗനികവചമദ്ധ്യത്തിൽ, താലവനം(പനങ്കാട്). മഹത്തായ വലിയ പനമരങ്ങളുടെ മൂലത്തിൽ സിംഹസ്കന്ധാരൂഢയായി, അഗ്നികോണിൽ ഇരിക്കുന്നവളായി ധ്യാനം. ചരിക്കുന്ന അഥവാ ചലിക്കുന്ന ചരണങ്ങളോട്ടുകൂടി എന്നത് സിംഹവിശേഷണം. കോടിമിന്നൽപ്രഭാവ ർണ്ണം, കല്പാന്തകാലത്തെ അഗ്നിപോലെ ഉജ്വലം ,അകൃത്രിമമായ ഉഗ്രദം ഷ്ടകൾ, ഘണ്ടാമാല സ്഼ുരിക്കുന്ന കടിതടം, ശൂലവും ഭോഗീന്ദ്രനോട്ടുകൂടിയ ഡമരുവും, വിദ്യുത്തും, ജ്വലപ്രഭവമായ അഗ്നിയും കൈകളിൽ, ഭൂഷണങ്ങള ണിഞ്ഞ്, മദബലാകുലമായ ഉഗ്രഫണീന്ദ്രഭൂഷണങ്ങളോടെ, ഗ്ന്യാദിവർണ്ണ മയിയുടെ സംവിദ്രൂപം ധ്യാനിക്കുക.

60. പൂർവ്വവജ്ജപക്ലൃപ്തിഃസ്യാജ്ജുഹുയാത് പൂർവ്വസംഖ്യയാ
പഞ്ചഗവ്യസുപക്വേന ചരുണാതസ്യസിദ്ധയേ.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പൂർവ്വവദിതി. പൂർവ്വോക്തസംഖ്യയാ.വിശേഷസ്തന്ത്രാന്തരേ-
മൌനീ വ്രതപരോ മന്ത്രീ ശുദ്ധാചാരോജിതേന്ദ്രിയഃ

പൂർവ്വോക്താസനമദ്ധ്യസ്ഥഃപ്രാങ്മുഖഃസ്വസ്തികാസനഃ
ആഗ്നേയാസ്ത്രം ജപേദ്വിദ്വാൻ സിദ്ധ്യർത്ഥം പൂർവ്വസംഖ്യയാഃഇതി
തസ്യസിദ്ധയ ഇതി. ഉഭയാസിദ്ധത്വേ പ്രയോഗാനർഹത്വാത്. തദുക്തം-
യോഹിസമ്യഗസാധൈതത് ക്രിയാകർത്തമഭീപ്സതി
ദിവ്യാസ്ത്രദേവതാസ്തം വൈ നാഥയത്യേവ ദാരുണാഃ
തസ്മാത് സർവ്വം പ്രയത്നേന ഷഷ്ഠകാലാദിഭിർവ്രതൈഃ
ദേഹം വിശോദ്ധ്യ ശസ്ത്രാണി സാധയിത്വാചരേത് ക്രിയാഃഇതി.
അന്യത്രാപി- പ്രതിലോമാനുലോമാന്താ വിദ്യാം സംസാദ്ധ്യദേശികഃ
പ്രയോഗമാരഭേദേഷാമസ്ത്രാണാമുക്തമാർഗ്ഗതഃഇതിച

മലയാളംഭാഷ്യം

ജപം,ഹോമം,മുമ്പ് പറഞ്ഞ സംഖ്യതന്നെ. പഞ്ചഗവ്യം,വേവിച്ച ചരു,
ഇവകളാലാണ് മന്ത്രസിദ്ധിക്ക് ഹോമം.
തന്ത്രാന്തരത്തിൽ വിശേഷം- മൌനിയായി, വ്രതപരനായി, ശുദ്ധാചാര
നായി ജിതേന്ദ്രിയനായി, പൂർവ്വോക്തമായ ആസനമദ്ധ്യത്തില് കിഴക്കോട്ടു
തിരിഞ്ഞ് സ്വസ്തികാസനത്തിൽ ഇരുന്ന് ആഗ്നേയാസ്ത്രജപം ചെയ്താല്
മന്ത്രസിദ്ധി. അസിദ്ധിയുടെ കാരണവും പ്രയോഗത്തിനുള്ള അർഹതയും
ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ പറഞ്ഞു. ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങൾ അതിദാരുണങ്ങളാണ്. അന
ർഹന് വിധിപൂർവ്വമല്ലാതെ പ്രയോഗിച്ചാല് അവനവനെത്തന്നെ നശിപ്പി
ക്കും. പ്രതിലോമം, അനുലോമം എന്ന് രണ്ടുവിധത്തിലും വിദ്യാസിദ്ധി
വന്നശേഷമേ ദേശികൻ അവ പ്രയോഗിച്ചു നോക്കാന് തുനിയുകയുള്ളു.

61. അർച്ചനം പൂർവ്വവത് കുര്യാഛക്തേസ്തു പ്രതിലോമതഃ
സർവ്വത്ര ദേശികഃകുര്യാദ് ഗായത്ര്യാ ദ്വിഗുണം ജപം

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

അർച്ചനമിതി. തത്ര വിശേഷസ്തന്ത്രാന്തരേ-
പീഠേ പൂർവ്വോദിതേ ദേവീമാവാഹ്യോക്തേന വത്മനാ
പ്രവരൈർഗന്ധകുസുമൈഃസാംഗാം മൂലേന പൂജയേത്
അംഗാന്യഗ്ന്യാദികോണേഷു വഹ്നിമൂർത്തിർദിശാസ്വപി
ദുർഗ്ഗാ നാരായണീ ചൈവ ദുർമ്മനാ ശമനപ്രിയാ

നിത്യാനന്ദോത്കരാ ചൈവ സുവേശാ ജാഗരപ്രിയാ
പദശക്തീരിമാശ്ചാഷ്ടൌ തൃതീയാവരണോർച്ചയേത്
മന്ത്രാർണ്ണശക്തിസ്തദ്ബാഹ്യേ ലോകപാലാംശ്ച പൂജയേത്
സർവ്വത്രേതി. പ്രയോഗേഷു ഗായത്ര്യാ ദ്വിഗുണം ജപം. പ്രയോഗോക്തജപാദ് ദ്വിഗുണം ജപം കുര്യാദിത്യർത്ഥഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

മുൻപ്പറഞ്ഞപോലെ ശക്തിയെ പ്രതിലോമമായി അർച്ചിച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഗായത്രിയാൽ സർവ്വത്ര ദ്വിഗുണജപം ചെയ്യണം. പീഠത്തിൽ ദേവിയെ ആവാഹിച്ച് ,കവചത്തോട്ടുകൂടി, ഗന്ധകുസുമാദികളാൽ സാംഗം മൂല മന്ത്രത്താൽ പൂജിക്കുക. അംഗങ്ങൾ അഗ്ന്യാദികോണുകളിൽ, വഹ്നിമൂർത്തികള് ദിശകളില് ദുർഗ്ഗ,നാരായണി, ദുർമ്മനാ, ശമനപ്രിയ, നിത്യ, ആനന്ദോൽക്കര, സുവേശ,ജാഗരപ്രിയ എന്നീ പദശക്തികൾ എട്ടുപേര് തൃതീയാവരണത്തില് അർച്ചിക്കപ്പെടുന്നു. അതിനുപുറത്ത് മന്ത്രവർണ്ണ ശക്തി,പുറത്ത് ലോകപാലർ എന്ന ക്രമത്തിൽ. ഗായത്രി സർവ്വത്ര ജപം ചെയ്യണം. പ്രയോഗത്തിൽ ഗായത്രിയാല് ദ്വിഗുണം ജപമേ ഉള്ളു. എന്നാൽ സർവ്വത്രയാണ് ജപിക്കപ്പെടുന്നത്.

62. ക്രൂരകർമ്മാണി കുര്വീത പ്രതിലോമവിധാനതഃ
ശാന്തികം പൌഷ്ടികം കർമ്മകർത്തവ്യമനുലോമതഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രതിലോമവിധാനതഃ ആഗ്നേയാസ്ത്രേണ .അനുലോമത ഇതി ജാതവേദസേ ഇത്യനേന.

മലയാളംഭാഷ്യം.

പ്രതിലോമവിധാനം ക്രൂരകർമ്മങ്ങൾക്കാണ്. അനുലോമവിധാനം ജാത വേദസേ എന്നതാണ്. ഇത് ശാന്തികപൌഷ്ടികകർമ്മങ്ങൾക്കാണ്.

63.പ്രയോഗകാലേ പ്രജപേദഷ്ടൌ പാദാൻവിലോമതഃ
ശോധിതോ ജായതേ പശ്ചാൻ മന്ത്രോയം വിധിനാമുനാ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

പ്രജപേദിതി പൃഥക് പൃഥക്. ശോധിത ഇതി. തദുക്തം-

മനോഃസ്ഥിരാദി ദോഷാണാം സർവ്വേഷാമുപശാന്തയേ
അഭിചാരകൃതാനാം ച മന്ത്രപാദാഷ്ടകം ജപേദ് ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

പ്രയോഗകാലത്ത് 8 പാദം വിലോമമായി ജപിച്ച് പരിശോധിക്കണം. പ്രജപ മെന്നാൽ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ച് . ശോധിതം എന്നാൽ -മനസ്സിലെ സർവ്വദോഷവും ഉപശാന്തമായോ എന്ന് നന്നായി പരിശോധിക്കണം. അഭിചാരകൃതമായ ദോഷങ്ങൾ തീർന്നുവോ എന്നും പരിശോധിക്കണം.

64. ഗ്യാദ്യഃപഞ്ചാക്ഷരഃപാദോ ജ്ഞേയോജ്ഞാനേന്ദ്രിയാത്മകഃ
ധുമാദ്യോന്യഃപഞ്ചവർണ്ണഃസ്മൃതഃകർമ്മേന്ദ്രിയാത്മകഃ
65.സ്വാര്യതൃതീയഃപഞ്ചാർണ്ണഃപഞ്ചഭൂതമയഃസ്മൃതഃ
ത്യാദ്യസപ്താക്ഷരഃപാദശ്ചതുർത്ഥോ ധാതുരൂപകഃ
66. ദഃപൂർവ്വഃപഞ്ചമഃപാദ ഊർമ്മിരൂപഃഷഡക്ഷരഃ
തോവർണ്ണാദിഃഷഡർണ്ണോന്യഃ ഷാഡ്കൌശികമയോ മതഃ
67. സോ പൂർവ്വഃപഞ്ചവർണ്ണോന്യഃശബ്ദാദിമയ ഈരിതഃ
സേവർണ്ണാദ്യോഷ്ടമോ ജ്ഞേയഃപഞ്ചാർണ്ണോ വചനാദികഃ
68. ഏവം തത്വസമായോഗാത് പാദക്ലൃപ്തിരുദീരിതാ
തത്തദ് പദാക്ഷരോത്പന്നാസ്താവത്യോ വഹ്നിദേവതാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ജ്ഞാനേ ക്രിയാത്മക ഇതി.ഘ്രാണരസനചക്ഷുഃശ്രോത്ര ത്വഗ്പാണി ജ്ഞാനേന്ദ്രിയാണി. തദാത്മകത്വം വർണ്ണക്രമേണ. ഏവമഗ്രേപി. കർമ്മേതി. വാക് പാണിപാദപായൂപസ്ഥാനി. പഞ്ചഭൂതാനി. പൃഥിവ്യപ്തേ ജോവായ്വാകാശാനി. ധാത്വിതി.ത്വങ്സൃങ്മാംസമേദോസ്ഥി മജ്ജാ ശുക്രാണി.. ഊർമ്മീതി. വൃസൃക്ഷാപിപാസാശോകമോഹജരാമൃത്യുരൂപാഃ ഷാഡ്കൌശികേതി. സ്നായ്വസ്ഥിമജ്ജാത്വങ്മാംസാന്ത്രാണി. ശബ്ദാദീതി. ശബ്ദസ്പർശരൂപരസഗന്ധാഃ വചനേതി.വചനാദാനഗതിവിസർഗ്ഗാനന്ദാഃ ഏവം തത്വസമായോഗാദിത്യനേന ഏത ദക്ഷരൈസ്തത്വന്യാസഃ സൂചിതഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ഗ്ന്യാദ്യപഞ്ചാക്ഷരം ചേർന്ന പാദം ജ്ഞാനേന്ദ്രിയാത്മകമാണ്. (ഗ്ന്യാതിതാരിദ്ദ്വ) ന്ധും എന്ന പഞ്ചാക്ഷരം കർമ്മേന്ദ്രിയാത്മകമാണ്.(ന്ധും സിവവേനാ). ഇപ്രകാരം പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ(ശ്വാവിണിർഗ്ഗാദ്ദ്വ), സപ്തധാതുക്കൾ (തിദരുഷപനാസ), ഷഡൂർമ്മി(ദവേതിഹാദനി), ഷാഡ്കൌശികം (തോയ തീരാമമ) പഞ്ചവർണ്ണം(സോമവാനസ്സു) വചനാദിപഞ്ചകം (സേദവേതജാ) എന്ന് തരുന്നു.

1. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങൾ:- ഘ്രാണം ,രസന, ചക്ഷു, ശ്രോത്രം,ത്വക് (വർണ്ണക്രമത്തില് അവ ഗ്ന്യാ, തി, താ, രി,ദ്ദ്വ)
2. കര്മ്മേന്ദ്രിയങ്ങൾ:-വാക്,പാണി,പാദ,പായു,ഉപസ്ഥം. (വർണ്ണക്രമത്തില് ന്ധും, സി,വ, വേ,നാ).
3. പഞ്ചഭൂതങ്ങൾ:-പൃഥി ,അപ്,തേജഃ,വായു,ആകാശം. (വർണ്ണക്രമം ശ്വാ, വി.,ണി,ർഗ്ഗാ, ദ്ദ്വ)
4. സപ്തധാതുക്കൾ:-ത്വഗ്,സൃങ്, മാംസം, മേദസ്സ്, അസ്ഥി, മജ്ജ, ശുക്രം.(വർണ്ണക്രമം- തി,ദ,രു(ർ),ഷ,പ,നാ,സ)
5. ഷഡൂർമ്മികൾ:- വിശപ്പ്,ദ്ഹം,ശോകം,മോഹം,ജരാ,മൃത്യു (വർണ്ണക്രമം ദ,വേ,തി,ഹാ,ദ,നി)
6. ഷാഡ്കൌശികം- സ്നായു,അസ്ഥി,മജ്ജ,ത്വക്ക്,മാംസം, ആന്ത്രം.(വർണ്ണക്രമം തോ,യ,തീ,രാ,മ,മ)
7. പഞ്ചവർണ്ണം- ശബ്ദം, സ്പർശം,രൂപം, രസം, ഗന്ധം.(വർണ്ണക്രമം. സോ,മ,വാ,ന,സ്സു)
8. വചനാദിപഞ്ചകം – വചനം, ആദാനം, ഗതി,വിസർഗ്ഗം, ആനന്ദം (വർണ്ണക്രമം- സേ, ദ, വേ, ത, ജാ)

ഇപ്രകാരം പ്രതിലോമവർണ്ണസമായോഗത്താല് അതാത് പദാക്ഷരോല്പന്നമായി അഗ്നിദേവതകളുണ്ടാവുന്നു.

69. പ്രധാനമൂർത്തിപ്രതിമാഃ സ്വസ്വവർണ്ണാദിതപ്തഭാഃ
പ്രജ്വലത് കേശവദനാ ഭീമദംഷ്ട്രാഭയാനകാഃ
70 ദേവതാ ഇന്ദ്രിയോല്പന്നാ ഊർദ്ധ്വദൃഷ്ടയ ഈരിതാഃ
ദേവതാ ഭൂതപാദോത്ഥാസ്തിര്യഗ്വക്ത്രാഃപ്രകീർത്തിതാഃ

71. ധാതുരൂപഃക്ഷരോദ്ഭൂതാഃ ഉദയാനനശോഭിതാഃ
ഊർമ്മിജാ ഊർദ്ധ്വവദനാ കോണേത്ഥ്യാസ്തിര്യഗാനനാഃ
72. ഏതാഃസർവ്വാഃസ്മൃതാ-ക്ലീബാ ഇന്ദ്രിയാർത്ഥോദ്ഭവാഃസ്ത്രിയഃ
അധസ്തിര്യങ്മുഖോപേതാ ഈരിതാ വർണ്ണദേവതാഃ
73.അഭിമുഖ്യഃസ്മൃതാഃസൌമ്യേ പരാങ്മുഖ്യോന്യകർമ്മണി
ചാഭ്യോസംഖ്യാഃസമുത്പന്നാ ദേവതാജ്വലിതാനനാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ഇന്ദ്രിയോല്പന്നാ ഇതി. ആദ്യപദദ്വയോത്ഥാഃഇന്ദ്രിയാർത്ഥാദ്ഭവാഃ സ്ത്രിയഃ അധസ്തിര്യങ്മുഖോപേതാ ഇതി സംബന്ധഃ ഇന്ദ്രിയാർത്ഥോത്ഭ വാ ഇതി. അന്ത്യപാദദ്വയോത്ഥാഃസർവ്വാസാമുപസംഹാരാഃഈരിതാ വർണ്ണദേവതാ ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

പ്രധാനമൂർത്തിപ്രതിമ ,സ്വന്തം വർണ്ണാദികളാല് ശോഭിക്കുന്ന പ്രകാശ ത്തോടെ ജ്വലിക്കുന്ന കേശവദനാദികളോടെ,ഭീമവും ഭയാനകവുമായ ദംഷ്ട്രകളോടെ.

ഇന്ദ്രിയോല്പന്നമായ അക്ഷരദേവതകൾ ഊർദ്ധ്വദൃഷ്ടികളും ഭൂത(പഞ്ച ഭൂത)ദേവതകൾ തിര്യഗ് വക്ത്രകളുമാണ്.ധാതുരൂപാക്ഷരകൾ ഉദയാന നശോഭിതകളാണ്. ഷഡൂർമ്മിഅക്ഷരങ്ങള് ഊർദ്ധ്വമുഖികൾ. കോണ കളിൽ തിര്യഗ്മുഖികൾ. ഇപ്രകാരം ക്ലീബകളായി (നപുംസക)ഇന്ദ്രിയാ ർത്ഥത്തിനുത്ഭവിച്ച സ്ത്രീകളായി, സർവ്വരേയും അധഃസ്തിര്യങ് മുഖികളാ യ വര്ണ്ണദേവതകളായി ധ്യാനിക്കുന്നു. അഭിമുഖമായിട്ട് സൌമ്യത്തിലും അന്യകർമ്മങ്ങളില് പരാങ്മുഖികളായും ജ്വലിതാനനകളായ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയദേവതകളെ സ്മരിക്കുന്നു. ജ്ഞാനേന്ദ്രിയദേവതകൾ മാത്രം അഭിമുഖം. അന്യകർമ്മപരാങ്മുഖത്വം. മറ്റെല്ലാം ക്ലീബസ്ത്രീകൾ, അധഃസ്തിര്യങ്മുഖികൾ. ഇന്ദ്രിയത്തിൽ മാത്രം രമിക്കുന്നവർ.

74. യാഭിർമന്ത്രീദഹേഛത്രോരാജ്യം സഗിരികാനനം
അസ്ത്രം മനുഷ്യനക്ഷത്രേഷ്വാരഭേതവിചക്ഷണാഃ

75. ആസുരേഷ്വപ്രയുഞ്ജീതദേവതാരാസു സംഹരേത്
പൂർവ്വോത്തരത്രയം പശ്ചാദ് ഭരണ്യാദ്രാഥരോഹിണീ
ഇമാനീ മാനുഷാണ്യാഹുർനക്ഷത്രാമി മനീഷിണഃ
76. ജ്യേഷ്ഠാ ശതഭിഷാമൂലധനിഷ്ഠാ ാശ്ലേഷകൃത്തികാഃ
ചിത്രാമഘാ വിശാഖാഃസ്യുസ്താരാരാക്ഷസദേവതാ
77.അശ്വിനീരേവതീ പുഷ്യാഃസ്വാതീ ഹസ്താ പുനർവസുഃ
അനുരാധാമൃഗശിരഃ ശ്രുവണാ ദേവതാരകാഃ
78. ഉപക്രമേത് നന്ദാസു രിക്താ സ്വസ്തം വിസർജ്ജയേത്
ഭദ്രാസ്വാഹരണം കുര്യാജ്ജയാസ്വര്യന്തമുത്തമം
79.ഉപക്രമോ ഭൌമവാരേ ശനിവാരേ വിസർജ്ജനം
പ്രതിസംഹരണം ത്വാരേ ഗുരോഃശുക്രസ്യ വാ ഭവേത്.

സംസ്കൃതംഭാഷ്യം

നന്ദാസ്വിതി. പ്രതിപത് ഷഷ്ട്യേകാദശീഷു. രിക്താസ്വിതി. ചതുർത്ഥീ നവമീ ചതുർദ്ദശീഷു. ഭദ്രാസ്വിതി. ദ്വിതീയാ സപ്തമീദ്വാദശീഷു. ജയാസ്വിതി. തൃതീയാഷ്ടമീ ത്രയോദശീഷു. അത്യന്തമുത്തമമാഹരണ മിത്യനുഷജ്യതേ. ഭദ്രാസു സംഗ്രഹം കുര്യാജ്ജയാസു തു വിശേഷതഃ ഇത്യുക്തേഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ഗിരികളും കാട്ടുകളും അടക്കം രാജ്യവും ഛത്രവും ദഹിപ്പിക്കുന്ന അസ്ത്രം മനുഷ്യനക്ഷത്രങ്ങളിലാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. ആദ്യം ഉത്രത്രയം(ഉത്രം, ഉത്രാടം,ഉത്രട്ടാതി), പിന്നെ ഭരണി ,ആർദ്ര,രോഹിണി ഇവയാണ് മനുഷ്യനക്ഷത്രങ്ങൾ. ആസുരപ്രയോഗത്തിന് (അസുരനാശത്തിന്) ദേവതാരത്തിലാണ് മന്ത്രം ഉപസംഹരിക്കേണ്ടത്. അശ്വതി,രേവതി,പൂയം, ചോതി, അത്തം,പുണർതം ,അനിഴം,മകീരം ,തിരുവോണം ഇവയാണ് ദേവതാരങ്ങൾ. തൃക്കേട്ട,ചതയം,മൂലം,അവിട്ടം,ആയില്യം, കാർത്തിക, ചിത്ര,മകം,വിശാഖം ഇവ അസുരനക്ഷത്രങ്ങളാണ്. ഉപക്രമം നന്ദകളിൽ വേണം. നന്ദകൾ പ്രതിപദം, ഷഷ്ഠി,ഏകാദശി. അവസാനിക്കേണ്ടത് രിക്തകളിലാണ്. രിക്തകൾ ചതുർത്ഥി,നവമി,ചതുർദ്ദശി. ഭദ്രകളിലാണ് ആഹരണം. ഭദ്രകൾ ദ്വിതീയ,സപ്തമി,ദ്വാദശി. ജയകളിലാണ് അത്യന്ത

ഉത്തമമായ ആഹരണം. ജയകൾ തൃതീയ,അഷ്ടമി,ത്രയോദശി. ഭദ്രകളിൽ സംഗ്രഹം ചെയ്യുന്നു.ജയകളിലെങ്കിൽ അതിവിശേഷം. ഉപക്രമം ശനി, ചൊവ്വ വാരങ്ങളിൽ പാടില്ല.അവസാനം (പ്രതിസംഹാരം) വ്യാഴമോ വെള്ളിയോ ആവാം.(അങ്ങനെയാവുമ്പോൾ ഉപക്രമം ചൊവ്വ, ബുധൻ ആവാമെന്ന് അർത്ഥം).

80. സ്ഥിരേഷു രാശിഷ്വാരംഭശ്ചരേഷു സ്യാദ്വിസർജ്ജനം
അസ്ത്രസംഹരണം കുര്യാദുഭയേഷു വിചക്ഷണാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

സ്ഥിരേഷിതി. വൃഷസിംഹവൃശ്ചികകുംഭേഷു. ചരേഷിതി. മേഷകർക്കടതുലാമകരേഷു. ഉഭയേഷിതി. ദ്വിസ്വഭാവേഷു.മിഥുനകന്യാധനുർമീനേഷു.

മലയാളംഭാഷ്യം

സ്ഥിരരാശിയിൽ ആരംഭിക്കണം. ചരരാശി വർജ്ജ്യമാണ്. അസ്ത്രസംഹരണം ഉഭയരാശിയിൽ ചെയ്യാം.സ്ഥിരരാശി ഇടവം,ചിങ്ങം. വൃശ്ചികം, കുംഭം. ചരരാശി മേടം,കർക്കിടകം,തുലാം,മകരം. ഉഭയരാശി മിഥുനം, കന്നി, ധനു,മീനം.

81.കൃഷ്ണപക്ഷേനലേനാസ്ത്രം വിസൃജേച്ഛശിനാപുനഃ
ശുക്രപക്ഷേക്രമാദസ്ത്രം പുനരാത്മനി സംഹരേത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

അനലേന തു ദക്ഷിണനാസാപുടസഞ്ചരന്മരുതാ. സമ്പ്രദായവിദാസ്ത്വേവം മന്യന്തേ. അത്രാനലശബ്ദേനാഗ്നിമണ്ഡലം. രമിതി ബീജം .കൃത്തികാദി നക്ഷത്രമപ്യുച്യതേ. തദ്വച്ഛശിശബ്ദേന ചന്ദ്രമണ്ഡലം ചന്ദ്രബീജം സൌമ്യാസ്ഥിതയശ്ചോച്യന്തേ. തേനായമർത്ഥഃ അഗ്നിമണ്ഡലം സ്വബീജസംയുക്തം ധ്യാത്വാ നക്ഷത്രപ്രധാനമേവ വിസർജ്ജനകർമ്മ കുര്യാത്.

മലയാളംഭാഷ്യം

കൃഷ്ണപക്ഷത്തിൽ അനലനാല് (ദക്ഷിണനാസാപുടത്തിലൂടെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കാറ്റ്, വായു) അഥവാ അഗ്നിമണ്ഡലത്താൽ അസ്ത്രം ആരംഭിക്കന്നു. ബീജം രം(അഗ്നിബീജം). ഇതിന്റെ നക്ഷത്രം കൃത്തിക. കാർത്തികാ

ദിയിലാണ് കാലവർഷക്കാറ്റ തരുന്ന ആദ്യമഴ. ശശി ചന്ദ്രമണ്ഡലം. ചന്ദ്രബീജം. സൌമ്യതിഥികളെന്ന് അർത്ഥം. സ്വബീജസംയുക്തമായ അഗ്നിമണ്ഡലത്തിലെ ചൂടിൽനിന്ന് തുടങ്ങി ,നക്ഷത്രപ്രധാനമായ ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തിൽ വിസർജ്ജിതമാകുന്ന അമൃതജലമായി ധ്യാനം. വെളുത്തപക്ഷത്തിൽ ക്രമത്തില് സ്വാത്മാവില് (ഭൂമണ്ഡലം) സംഹരിക്കപ്പെടുന്നു. മഴയായി പെയ്ത് ഒടുങ്ങുന്നു.

82. ഭാനുനാ മോക്ഷസംഹാരൌ കുര്യാത് പക്ഷദ്വയേ സുധിഃ
പശ്ചിമാഭിമുഖോ ഭൂത്വാ കർമ്മസർവ്വത്ര സാധയേത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ഭാനുനേതി. ആത്മനോ ഭാസ്കരരൂപധ്യാനേന. ഏവമാത്മനോഭാസ്കരരൂപം വിചിന്ത്യ പൂർവ്വോക്തപ്രകാരേണ പക്ഷദ്വയേ മോക്ഷസംഹാരൌ സുധീഃകുര്യാദിത്യനുവാദഃ ആത്മനോ ഭാസ്കരരൂപത്വധ്യാനമാത്രം വിശേഷഃ തദുക്തമാചാര്യൈഃ-

നക്ഷത്രാത്മാ ഹുതാശഃസ്യാത്തിഥ്യാത്മേന്ദുരുദാഹൃതഃ
താഭ്യാം കരോതി ദിനകൃദ്വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മണി ഇതി

സർവ്വത്രേതി. ആരംഭേ പ്രയോഗേ ഉപസംഹാരേ ച. സാമഗ്രീസമ്പാദനപൂർവ്വകം കർമ്മസങ്കല്പ ആരംഭഃഹുത്ക്രിയാസ്തുവിമോചനം. ദൃഷ്ടഫലാനന്തരമുദ്വാസനം സംഹൃതിഃ അന്യത്ര കാലനിയമംവിനാ പ്രാരംഭോപ്യുക്തഃ-

പരചക്രഭയാദൌ ച തീവ്രരൂപേ മഹാഭയേ
ന കാലനിയമോ ഗമ്യഃ പ്രയോഗാണാം കദാചന ഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

സ്വാത്മാവിനെ ഭാനു എന്ന് സൂര്യരൂപമായി ധ്യാനിക്കുക. ഇപ്രകാരമാണ് പക്ഷദ്വയങ്ങളിൽ (രണ്ട് ചിറക്, 2 അഗ്നി, കൃഷ്ണശുക്ലപക്ഷം) മോക്ഷസംഹാരധ്യാനം. ഇത് പടിഞ്ഞാട്ടു തിരിഞ്ഞുനിന്ന് ചെയ്താല് സർവ്വകർമ്മവും സുസാധിതമാവും.(ഇന്ത്യയുടെ പടിഞ്ഞാറൻതീരം, കാലവർഷക്കാറ്റ്, സസ്യസമൃദ്ധി, അന്നം,വ്യാപാരം, ശ്രീ,മുക്തി ഇവയോടു ബന്ധപ്പെട്ടത്). ആചാര്യൻഃ- നക്ഷത്രാത്മാവാണ് അഗ്നി. (ഊർജ്ജം). അത്

തിഥ്യാത്മകമായി ഇന്ദുവാമ്. രുദ്രഹൃദയം അഥവാ രുദ്രനാൽ ആഹൃതം എന്നും. അതിൽ ദിനകൃത്ത്(സൂര്യന്)വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മങ്ങള് ചെയ്യു ന്നു. സർവ്വസൃഷ്ടിയും ഇങ്ങനെ ഉണ്ടാവുന്നു. സർവ്വസാമഗ്രികളും സമ്പാ ദിച്ച് കർമ്മസങ്കല്പം ആരംഭിക്കുന്നു. പിന്നീട് ഉദ്വാസനം, സംഹൃതി(സം ഹാരം)എന്ന് ക്രമം. ചിലപ്പോൾ കാലനിയമം തെറ്റിയും ഈ പ്രാരംഭം സംഭവിക്കാറുണ്ട്. അങ്ങനെ കാലം തെറ്റിവരുന്നത് പരചക്രഭയം. മഹാ ഭയം ഉണ്ടാക്കുന്ന തീവ്രരൂപമായ പ്രകൃതിപ്രക്രിയയാണ്.നാശനഷ്ടങ്ങൾ സംഭവിക്കും

83.നക്ഷത്രവൃക്ഷശകലാൻ സാദ്ധ്യാഖ്യാകർമ്മസംയുതാന്
തത്തൻമന്ത്രാക്ഷരോപേതാന്മന്ത്രീ മന്ത്രാർണ്ണസംഖ്യയാ
84. ജുഹുയാദേധിതേവഹ്നൌ മാരയേദ്രിപൂമാത്മനഃ
കൃഷ്ണാഷ്ടമീം സമാരഭ്യയാവത് കൃഷ്ണചതുർദ്ദശീ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

നക്ഷത്രവൃക്ഷാദ്വാവിംശോ വക്ഷ്യമാണാ. ശകലാനീതി. പ്രാദേശമിതാ ൻ.സാദ്ധ്യാഖ്യാകർമ്മസംയുതാന് തത്തന്മന്ത്രമക്ഷരോപേതാനിതി. അനേന ക്രമേണ അന്തേ നാമ്നോ ഭവേൻമന്ത്രഃപല്ലവോ മാരണേമതഃ ഇതി. പല്ലവ ഉക്തഃ.

മലയാളംഭാഷ്യം

നക്ഷത്രവൃക്ഷശകലത്തിൽ സാദ്ധ്യനാമവർണ്ണാക്ഷരമെഴുതുക. മന്ത്രാ ക്ഷരയുക്തമായി മന്ത്രവർണ്ണസംഖ്യയില് വഹ്നിയില് ഹോമിച്ച് മുമ്പു പറഞ്ഞ ആത്മശത്രുക്കളെ (കാമാദി)ജയിക്കണം. അത് കൃഷ്ണാഷ്ടമി മുതൽ കൃഷ്ണചതുർദ്ദശിവരെയാണ്. നക്ഷത്രവൃക്ഷം 22ആം പടലത്തിൽ പറയും. സാദ്ധ്യനാമാദ്യവർണ്ണത്തിനുശേഷം (അന്ത്യം)വരുന്ന മന്ത്രപല്ല വം ശത്രുമാരണത്തിനുള്ളതാണ് എന്ന് പല്ലവശബ്ദം മാരണശബ്ദമായി പ്രയോഗിക്കുന്നു.

85.ധത്തൂരവിഷവൃക്ഷാക്ഷഭ്രുരുഹോത്ഥാന് സമിദ്ധരാന്
രാജീതൈലേന സംലിപ്താൻ പൃഥക് സപ്തസഹസ്രകം
86.ജുഹുയാത് സംയതോഭൂത്വാ രിപുര്യമപുരം വ്രജേത്

സപ്തരാത്രം പ്രജുഹുയാത് സിദ്ധാർത്ഥസ്നേഹലോലിതൈഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

സിദ്ധാർത്ഥഃസ്നേഹം സര്ഷപതൈലം. വിഷവൃക്ഷഃകാരസ്കരം. അക്ഷോ വിഭീതകഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ധത്തൂരം,വിഷവൃക്ഷം,അക്ഷവൃക്ഷം ഇവയുടെ സമിത്തിൽ രാജീതൈലം പുരട്ടി 7000 ഹോമത്താല് ശത്രു മരിക്കുന്നതാണ്. 7 രാത്രി വെൺകടുകം എണ്ണയും ചേർത്ത് ഹോമിക്കണം.വിഷവൃക്ഷം കാഞ്ഞിരം. അക്ഷം വിഭീതകം. സിദ്ധാർത്ഥസ്നേഹം വെൺകടുകെണ്ണ.

87.ചാന്ദ്രവസ്ത്രോ വിഷ്ടികാലേ മരിചൈർമ്മന്ത്രനാമുനാ
നിഗൃഹ്യന്തേ ജ്വരേണാരി പ്രലയാഗ്നിസമേന സഃ
88.താലപത്രേ സമാലിഖ്യ ശത്രുനാമയഥാവിധി
ആഗ്നേയാസ്ത്രേണ സംവേഷ്ട്യ കുണ്ഡമദ്ധ്യേ നിധാപയേത്
89.ജുഹുയാൻ മരിചൈഃക്രുദ്ധീജ്വരാക്രാന്താ സ ജായതേ
തദാദായ ക്ഷിപേത്തോയശീതലേ സ വശോഭവേത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

വിഷ്ടികാലേ ഇതി വിഷ്ട്യൌ കരണേ. വിഷാരിപാതാദി ച തത്ര സിദ്ധ്യേദിത്യുക്തേഃ യഥാവിധീതി. കർമ്മസഹിതം. സംവേഷ്ട്യേതി. പരിതോലേഖനം.ധത്തൂരരസേനേതി പരമഗുരവഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

വിഷ്ടികരണത്തിൽ ചാന്ദ്രവസ്ത്രം (ശുഭ്രവെള്ള)ധരിച്ച് കുരുമുളക് (മരീചി) മന്ത്രിച്ച് ജ്വരത്തെ നിഗ്രഹിക്കാം. അത് പ്രലയാഗ്നിസമമായാൽപ്പോലും നശിക്കും. പനയോലയിൽ ശത്രുനാമം യഥാവിധി എഴുതി ആഗ്നേയാസ്ത്ര വേഷ്ടനം ചെയ്ത് കുണ്ഡമദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥാപിക്കണം. കുരുമുളകുഹോമത്താൽ ക്രോധിച്ച ശത്രുവിനെ ജ്വരാക്രാന്തനാക്കാം. അത് തണുത്ത വെള്ളത്തിൽ കലക്കി കൊടുത്താല് വശീകരിക്കാം. പനയോലയിൽ ധാത്തൂരരസം (ഉമ്മത്തുചാറ്)കൊണ്ട് എഴുതണമെന്ന് പരമഗുരുക്കന്മാരുടെ അഭിപ്രായം.

90.പിഷ്ട്വാപാമാർഗ്ഗബീജാനി മരീചം മധുസംയുതം
അത്യുഷ്ണോ ലവണോ തോയേ നിഃക്ഷിപ്യക്വാഥയേത്തതഃ
91.ഋക്ഷവൃക്ഷപ്രതികൃതേർഹൃദയേവദനേ നസി
കിഞ്ചിത് കിഞ്ചിത് ക്ഷിപേത്തോയം ദർവ്വ്യാകാരസ്കരോത്തഥാ
92 ആഗ്നേയമുച്ചരൻമന്ത്രീ സോചിരാജ്ജ്വരിതോ ഭവേത്
ക്വഥിതോംഭസിതാംക്ഷിപ്തവം ഹന്യാഛത്രുമയത്തതഃ
93.തീക്ഷ്ണാസ്നേഹേന സംലിപ്താം ശത്രുപ്രതികൃതിം നിശി
താപയേദേധിതേ വഹ്നൌ പ്രതിലോമമനും ജപേൻ
94. ജ്വരേണ ബാദ്ധ്യതേ സദ്ധ്യോ ഹോമാദസ്യമൃതിർഭവേത്
സാമുദ്രേ സലിലേ ഹിംഗുവിഷജീരകലോലിതേ
95.ക്വഥിതേ പുത്തലിം സാദ്ധ്യനക്ഷത്രതരുനിർമ്മിതാം
അധോവക്ത്രാം വിനിക്ഷിപ്യ യഷ്ട്യാ വിഷതരുത്ഥ്യയാ
96.തഛിരസ്ത് താഡനം കുർവ്വന് ജപേദസ്ത്രം വിലോമതഃ
സപ്താഹാൻമരണം യാതി ശത്രുർജ്വരവിമോഹിതഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

കാരസ്കരേതി കുചിലാ. തീക്ഷ്ണസ്നേഹേന സർഷപതൈലേന. പ്രതിലോമമിത്യാഗ്നേയമന്ത്രം.ഹോമാദിത്യർത്ഥാത് പ്രതികൃതേഃ അസ്യേതി രിപോഃസാമുദ്രസലിലേ.ലവണോദകേ. വിലോമത ഇതി. ജാതവേദോഭിപ്രായേണ.തേനാഗ്നേയാസ്ത്രമിത്യർത്ഥഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

അപാമാർഗ്ഗയുടെ വിത്ത്, കുരുമുളക് ഇവ പൊടിച്ച് തേനിൽ കലക്കി, അത്യുഷ്ണമാക്കിയ(തിളപ്പിച്ച)ഉപ്പുവെള്ളത്തില് ഇട്ട് കഷായം കാച്ചുക. ഋക്ഷവൃക്ഷപ്രതികൃതിയായി,ഹൃദയത്തിലും മുഖത്തിലും തളിക്കുക. കാഞ്ഞിരത്തിന്റെ കയ്പും വിഷവും കൂടി ഇല്ലാതാവും. ആഗ്നേയം ഉച്ചരിച്ച് കഷായം വെള്ളത്തിൽ കലക്കിക്കൊടുത്താല് ജ്വരം പിടിപെട്ട് ശത്രു മരിക്കുകയും ചെയ്യും. കടുകെണ്ണ പുരട്ടി ശത്രുപ്രതിമ രാത്രി അഗ്നിയില് ചുട്ട് പ്രതിലോമമ്ന്ത്രം ജപിച്ചാൽ ജ്വരം ബാധിക്കും. മന്ത്രഹോമം കഴിയുമ്പോഴേക്കും ശത്രു മൃതിയാവും. സമുദ്രജലത്തിൽ ഹിംഗുവിഷം ജീരകം ചേർത്ത

പുത്തലി(പ്രതിമ)സാദ്ധ്യനക്ഷത്രവൃക്ഷത്താൽ നിർമ്മിക്കുക.മുഖം താഴേക്കാക്കി, വിഷവൃക്ഷയഷ്ടിയാല് കുഴിച്ചിടുക. ശിരസ്സിൽ താഡിച്ച് അസ്ത്രം വിലോമമായി 7 ദിനം ജപിക്കുക.ശത്രു ജ്വരബാദിതനായി മരിക്കും.

97. ആദിത്യരഥനാഗേന്ദ്രസ്ഥാംഘ്രിം തദ്വിഷം ഹതം
നഗ്നം തൈലേന ലിപ്താംഗം ദഗ്ധം ഭാനുമരീചിഭിഃ
98.അധോമുഖം നിജരിപും ധ്യാത്വാക്വഥിതവാരിണാ
തർപ്പയേത് ഭാനുമാലോക്യശത്രുമൃത്യുപ്രിയോഭവേത്
99.ബിഭ്രതീം മുശലം ശൂലം ധ്യായന്കാലഘനപ്രഭം
കാർപ്പാസബീജേർന്നിംബസ്യ പത്രൈർമേഷോഘൃതപ്ലുതൈഃ
100 ഹുത്വാവിദ്വേഷയേഛത്രൂനസ്ത്രേണാനേന ദേശികഃ
ബിഭ്രാണാം തർജ്ജനീംശൂലം ധ്യാത്വാദുർഗ്ഗാം ഭയങ്കരീം
101 മഹിഷീഘൃതസംസിക്തൈഃപല്ലവൈർവിഷവൃക്ഷജൈഃ
ഹുത്വാ രിപോഃക്ഷണാത് സേനാമുച്ചാടയതി മന്ത്രവിത്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം.

നാഗേന്ദ്രഃസർപ്പഃ തർപ്പയേദിതി ദുർഗ്ഗാം. തർജ്ജനീമിതി. തർജ്ജനീ മുദ്രാം. തല്ലക്ഷണമുക്തം ദുർഗ്ഗാപടലേ.

മലയാളംഭാഷ്യം

ആദിത്യരഥവും നാഗേന്ദ്രപാദവും സകലവിഷവും നീക്കുന്നവയാണ്. നഗ്നമായി, സർവ്വാംഗം തൈലം പുരട്ടി, സൂര്യാഭിമുഖമായി നിന്ന്, സൂര്യരശ്മിയിൽ ചുട്ടുപഴുപ്പിച്ച് (വെയിലത്ത് നിന്ന്)അധോമുഖമായി പിടിച്ച പ്രതിമയിൽ ശത്രുവെ സങ്കല്പിച്ച് മുമ്പുപറഞ്ഞ കഷായവെള്ളത്തില് , മുക്കി, ദുർഗ്ഗാദേവിക്ക് തർപ്പണം ചെയ്യുക. ശത്രു മൃത്യുപ്രിയനായി ഭവിക്കും.

ദുർഗ്ഗാധ്യാനം

മുശലം,ശൂലം ധരിച്ച് കാളമേഘവർണ്ണത്തില് പരുത്തിക്കുരുവും നാരങ്ങമാലയുമിട്ട് ദേവീരൂപം. നാരകത്തിലകളാൽ ആട്ടിൻപാലിൽനിന്നെടുത്ത നെയ്യ് ഹോമം. ശൂലവും തർജ്ജനിമുദ്രയും ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, ഭയങ്കരിയായി ദുർഗ്ഗാധ്യാനം ചെയ്യുമ്പോൾ, വിഷവൃക്ഷത്തിന്റെ(കാഞ്ഞിരം) തളിരിലയിൽ എരുമപ്പാലിൽനിന്നെടുത്ത നെയ്യ് പുരട്ടിയാണ് ഹോമം.

ക്ഷണത്തിൽ ശത്രുസേനകളെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യാനാണ് ഈ കർമ്മങ്ങ ളെല്ലാം. തർജ്ജനീമുദ്രാലക്ഷണം ദുർഗ്ഗാപടലത്തില് കാണുക.

102. ധ്യാത്വാ ദേവീം പുരാപ്രോക്തം ചതുർഭിർമരിചാന്വിതൈഃ
അജാരുധിരസംസിക്തൈർജ്ജുഹ്യാ ദിവസത്രയം

103. രിപോരുച്ചാടനം കുര്യാത് സേനായാനാത്രസംശയാഃ
അഗ്നിസൂലകരാം ദുർഗ്ഗാം ജ്വലന്തീം പ്രലയാഗ്നിവത്

104. ധ്യാത്വാ സർഷപതൈലാക്തൈര് ബീജൈർധാത്തുരസംഭവൈഃ
ഹുത്വാ വിമോഹയേഛത്രൂന്മരീചേർവ്വാ സസർഷപൈഃ

105 കാലാഞ്ജനനിഭാം ദുർഗ്ഗാം ശൂലഖഡ്ഗധരാം സ്മരം
നക്ഷത്രവൃക്ഷസംഭൂതൈർവ്രണകൃത് സ്നേഹസംയുതൈഃ

106.സമിദ്ഭിരൈഃപ്രജ്ജുഹ്യാദ്വന്യാൻ മാസേന വൈരിണം
സിംഹാധിരൂഢാം ധാവന്തീം ധാവമാനം രിപും പ്രതി

107.മുഞ്ചന്തീം സംസ്മരൻദുർഗ്ഗാം തർപ്പയേദുഷ്ണവാരിണാ
ഭാനുബിംബം സമാലോക്യ രിപോരുച്ചാടനം ഭവേത്.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

സർഷപതൈലാക്തൈരിത്യുത്തരത്രാപ്യന്വേതി. വ്രണകൃത് ഭല്ലാതഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

രിപുസേനയേയും രിപുരാജാവിനേയും ഉച്ചാടനം ചെയ്യാൻ (തോല്പിച്ചോടി ക്കാൻ) രാജാക്കന്മാരാണ് ഇപ്രകാരം കുരുമുളകു കലക്കിയ കഷായജല വും ആടിന്റെ രക്തവുമെല്ലാം ഉപയോഗിച്ചിരു്നനത്. ഇത്തരം രാജസ താമസകർമ്മങ്ങളൊന്നും ബ്രാഹ്മണര് ചെയ്യുകയില്ല. 3 ദിനമാണ് ഹോ മം കഴിച്ചിരുന്നത്. പ്രലയാഗ്നിപോലെ ജ്വലിക്കുന്നവളായി, അഗ്നിയും ശൂ ലവും ധരിച്ചവളായി, ദേവീധ്യാനം. കടുകെണ്ണ,ഉമ്മത്തുവിത്തിന്റെ എണ്ണ ഹോമിച്ച് മോഹിപ്പിച്ച് , മരീച(കുരുമുളക്)സർഷപതൈല ഹോമം, പി ന്നെ മുമ്പുപറഞ്ഞ മാരണഹോമം എന്ന് ക്രമം.

കാലാഞ്ജനനിറത്തിൽ ശൂലഖഡ്ഗപാമിയായി നക്ഷ്തരവൃക്ഷത്തില് ഒരു വ്രണമുണ്ടാക്കി, അതിൽനിന്ന് ഒഴുകിവരുന്ന തൈലത്തോടുകൂടി ഹോമിക്കുന്നു. സിംഹാധിരൂഢയായി ശത്രുവിനെ പിൻതുടരുന്ന

ദുർഗ്ഗയെ ധ്യാനിക്കുന്നു. ദുർഗ്ഗാസ്മരണത്തോടെ, ചൂടുവെള്ളം കൊണ്ട് സൂര്യബിംബം നോക്കി തർപ്പണം ചെയ്താല് രിപുവിന്റെ ഉച്ചാടനം. ഭല്ലാതവൃക്ഷത്തിൽ വ്രണമുണ്ടാക്കിയാണ് കറ(തൈലം)ശേഖരിക്കുന്നത്.

108. അതിദുർഗ്ഗാമയോ മുഷ്ടി ഗദാഹസ്താം വിചിന്തയേത്

വിദ്യുദ്ധാമസമാനാഭാം മഹിഷീഘൃതസംപ്ലുതൈഃ

109 പുലാകൈർജ്ജുഹുയാന്നിംബബിഭീതകസമിദ്ധരൈഃ

കോദ്രവൈരഥ ശത്രോഃരസേനായാഃസ്തംഭനം ഭവേത്

110. ആത്തപാശാങ്കുശാം രക്താം ഗാണിദുർഗ്ഗാമനുസ്മരേത്

ലോണൈഃസമധുരൈഃസാദ്ധ്യവൃക്ഷകാഷ്ഠൈധിതേനലേ

111.ജുഹുയാന്നിശിസപ്താഹാൻ മന്ത്രവിദ്വശയേന് നൃപാന്

പാശാങ്കുശധരാം രക്താം വിശ്വദുർഗ്ഗാം വിചിന്തയേന്

112. ഫലിനീകുസുമൈഃ ഫുല്ലൈഃചന്ദനാംഭഃസമുക്ഷിതൈഃ

ജുഹുയാന്നിശി യോ മന്ത്രീ തസ്യവിശ്വം വശംഭവേത്

113. ശരച്ചന്ദ്രനിഭാം ദേവീം വിഗലത് പരമാമൃതാം

പാശാങ്കുശധരാം ധ്യായൻ സിന്ധുദുർഗ്ഗാം സമിദ്ധ്വരൈഃ

114. വൈതസൈർമധുരാസിക്തൈർജ്ജുഹുയാത് വൃഷ്ടിസിദ്ധയേത്

കപാലം ത്രിശിഖം പാശമങ്കുശം ബിഭ്രതീം കരൈഃ

115. ജപാകുസുമസങ്കാശാമഗ്നിദുർഗ്ഗാം വിചിന്തയേന്

ഹുത്വാലവണപുത്തല്യാ മധുരത്രയയുക്തയാ

116. ആകർഷേദ്വാഞ്ചിതാന് സാദ്ധ്യാന് മന്ത്രവിനാനാത്രസംശയഃ

അതിദുർഗ്ഗേയമത്യാദ്യാ ഷദന്താത്രിഷ്ടുഭൌരിതാഃ

117. ദുർവർണ്ണാന്താഥ ഗാണ്യാദ്യാ ഗാണിദുര്ഗ്ഗാസമീരിതഃ

വിശ്വാദ്യാശ്യക്ഷരാന്താ സാ വിശ്വദുർഗ്ഗാ സമീരിതാഃ

118. സിന്ധ്വാദ്യാ സാ വകാരാന്താ സിന്ധുദുർഗ്ഗാ നിഗദ്യതേ.

ത്യന്താമഗ്ന്യാദികാമേനാമഗ്നിദുർഗ്ഗാം വിദുർസുധാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

അതിദുർഗ്ഗാദയഃപഞ്ചജാതവേദോ മന്ത്രഭേദാ ഏവ വക്ഷ്യമാണാഃ പുലാകൈസ്തുഛധാന്യൈഃ അതീതി. അതിദുർഗ്ഗാണി വിശ്വാ ഇത്യാരംഭ്യ

പരിഷദന്ത്യാ സർവ്വാ .ഋക്. ഏവമഗ്രേപി. ഗൂഢാർത്ഥദീപികാകാരസ്തു.
അതിഷദിതി. ത്രിവർണ്ണം മന്ത്രം വദന് ബഭ്രാമൈഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

പഞ്ചജാതവേദമന്ത്രഭേദത്താൽ ഉണ്ടാവുന്ന ദുർഗ്ഗാഭേദങ്ങള് ഇനി പറയുന്നു.

അതിദുർഗ്ഗഃ- മുഷ്ടിയില് ഗദ, വിദ്യുത് ധാമപ്രഭ. എരുമപ്പാലിൽനിന്നെടുത്ത നെയ്യും തുഷധാന്യങ്ങളും ചേർത്ത് ഹോമം. നാരകം, ബിഭീതകം ഇവ സമിത്ത്. ശത്രുസേനക്ക് സ്ംഭനം വരുത്തുന്നു.

ഗാണിദുർഗ്ഗഃ- പാശം, അങ്കുശം ആയുധം. രക്തവര്ണം. ഉപ്പും ത്രിമധുരവും ഹോമം. സാദ്ധ്യവൃക്ഷത്തിന്റെ വിറക് എരിച്ച അഗ്നിയിലാണ് ഹോമം. രാത്രി 7 ദിനം ഹോമം. രാജാക്കന്മാരെപ്പോലും വശീകരിക്കും.

വിശ്വദുര്ഗ്ഗഃ- പാശം,അങ്കുശം. രക്തവർണ്ണം. വിടർന്ന ഫലവൃക്ഷകുസുമങ്ങൾ, ചന്ദനവെള്ളത്തിൽ അക്ഷതമിട്ട് അതില് മുക്കിയെടുത്ത് രാത്രി ഹോമം . വിശ്വം മുഴുവനും വശീകരിക്കുന്നു.

സിന്ധുദുർഗ്ഗഃ-ശരശ്ചന്ദ്രനിറം. പരമാമൃതം വർഷിക്കുന്ന രൂപം. പാശം, അങ്കുശം, ആയുധം. വൈതസം സമിത്ത്. ത്രിമധുരം ആഹുതി. വൃഷ്ടിസിദ്ധി ഫലം (മഴ കിട്ടാൻ)

അഗ്നിദുർഗ്ഗഃ- കപാലം, ത്രിശിഖം, പാശം,അങ്കുശം, ജപാകുസുമനിറം. ലവണപ്രതിമ ത്രിമധുരത്തോടെ ഹോമം. ആകർഷണത്തിന്.

ത്രിഷ്ടുഭമന്ത്രത്തിൽ ആദ്യം സേദന്തമായി പറഞ്ഞത് അതിദുർഗ്ഗ. ഗാദ്യം ദ അന്ത്യമായി പറഞ്ഞത് ഗാണിദുർഗ്ഗ. ശ്വാവി(വിശ്വാ) എന്ന അക്ഷരത്തിൽ പറഞ്ഞത് വിശ്വദുർഗ്ഗ. ന്ധും സി (സിന്ധും) എന്നു മുതൽ വ വരെ സിന്ധുദുർഗ്ഗ. ത്യ എന്നത് അഗ്നിദുർഗ്ഗ. ഇത് വലത്തോട്ടും ഇടത്തോട്ടുമുള്ള പരിഷത്തുകളാണ്. അതിദുർഗ്ഗാണി വിശ്വാ എന്നാരംഭിച്ച് പരിഷദന്ത്യമായ സർവ്വഋക്കും ഇതിൽപ്പെടുന്നു. ഗൂഡാർത്ഥദീപികാകാരനും ഇത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

അഷദന്താ- അ,ഷ, ദ എന്ന മൂന്നുവർണ്ണം ത്രിവർണ്ണമന്ത്രം തന്നെയാ ണ് ആവർത്തിച്ച് ആവർത്തിച്ച് ത്രി, ഷ്യദ്, അഭം എന്ന് ത്രിഷ്ടുഭമന്ത്ര മായത് എന്ന് അർത്ഥം.

119. അങ്കണേ സ്ഥണ്ഡിലം കൃത്വാ സുഗന്ധികുസുമാദിഭിഃ

ദേവീമഭ്യർച്ച്യയേന്നിത്യം പ്രാഗുക്തേനൈവ വത്മനാ

120 ആഹരേദ്രാത്രിഷു ബലിം ചരുണാ സർവ്വസിദ്ധിദം

കൃത്യാരോഗഭയദ്രോഹഭൂതാദീനാത്രസംശയഃ

121 യഥാവദഗ്നിമാരാദ്ധ്യ ഗന്ധൈഃപുഷ്പൈർമനോരമൈഃ

സ്ഥിത്വാ തസ്യാഗ്രതോമന്ത്രീ ജപേന്മന്ത്രമനന്യധീഃ

122.ജപോയം സർവ്വസിദ്ധ്യൈസ്യാന്നാത്ര കാര്യാ വിചാരണാ

ലവണൈർമധുരാസിക്തൈർജ്ജുഹുയാത് പശ്ചിമാമുഖഃ

123. മന്ത്രാർണ്ണസംഖ്യയാമന്ത്രീ രിപുമാത്മവശം നയേത്

ശാലീൻ പ്രക്ഷാള്യ സംശോഷ്യ ശുദ്ധ്വാന് കുർവ്വീത തണ്ഡുലീന്

124.ജപിത്വാ പഞ്ചഗവ്യേഷു സംസ്കൃതേ ഹവ്യവാഹനേ

ചരും പചേജ്ജപൻ മന്ത്രമവതാര്യ പുനഃസുധീഃ

125.അർച്ചയിത്വാ വിശദധീര് ദേവീമഗ്നൌ യഥാപുരാ

ജ്ജുഹുയാച്ചരുണാനേന സാജ്യേനാഷ്ടസഹസ്രകം

126. പാത്രേ സമ്പാതനം കുർവ്വന് സാദ്ധ്യം തത് പ്രാശയേത് സുധീ

ശേഷം തം നിഖനേത് വാരിസമ്പാതം പ്രാംഗണാന്തരേ

127 കൃത്യാരോഗാ വിനശ്യന്തി സഹഭൂതഗ്രഹാമയൈഃ

പരൈരുത്പാദിതാ കൃത്യാ പുനസ്താനേവ ഭക്ഷയേത്

128. വ്രീഹിഭിർ ഹവിഷാ ക്ഷീരൈഃപയോവൃക്ഷസമിദ്ധരൈഃ

ആജ്യൈർമധുത്രയോപേതൈരേതൈർദശശതം പൃഥക്

129. ജ്ജുഹുയാദ് സമ്പദാം ഭൂമിഃ സാധകോ ഭവതി ധ്രുവം

ഭാസ്കരേ മേഷരാശിസ്ഥേ മന്ത്രജ്ഞോനുഗണേ ദിനേ.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

തസ്യേത്യഗ്നേഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

മുറ്റത്ത് സ്ഥണ്ഡിലം ഉണ്ടാക്കുന്നു.സുഗന്ധകുസുമാദികളാൽ ദേവിയെ നിത്യം അർച്ചിക്കുന്നു. രാത്രി മാത്രം ഒരിക്കൽ ഭക്ഷിച്ച് ബലിചന്ദനസമർപ്പണം സർവ്വസിദ്ധിദവും കൃത്യാരോഗഭയദ്രോഹഭൂതനാശനവും ആണ്. അഗ്ന്യാരാധന ചെയ്ത് മനോരമമായ ഗന്ധപുഷ്പാദികള് അർച്ചിച്ച് മുന്നിലിരുന്ന് അനന്യധീയായി മന്ത്രം ജപിച്ചാൽ ജപം തന്നെ സർവ്വസിദ്ധിപ്രദമാണ്. മറ്റൊന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല. ഉപ്പ്,ത്രിമധുരം ഇവ പശ്ചിമാഭിമുഖമായിരുന്ന് ഹോമിച്ച് (മന്ത്രവർണ്ണസംഖ്യ ഹോമം) രിപുവിനെ വശീകരിക്കാം. കഴുകിയ ശാലിയരി കുത്തിയുണ്ടാക്കി തണ്ഡുലം ജപിച്ച് പഞ്ചഗവ്യസംസ്കാരം ചെയ്ത അഗ്നിയിൽ മന്ത്രപൂർവ്വം ചരു ഹോമിച്ച് ,അർച്ചിച്ച് ,ദേവിയെ അഗ്നിയിൽ,ആജ്യത്തിൽ, അഷ്ടസഹസ്രകം (1008) പാത്രത്തിലെ ചരുവോടെ നേദിച്ച് ,ബാക്കി പ്രാംഗണാന്തരത്തില് ബലി തൂകിയാൽ രോഗങ്ങളും ഗ്രഹഭൂതാദികളും നശിക്കുന്നു. മറ്റുള്ളവർ ഉല്പാദിപ്പിച്ച കൃത്യകളും നശിക്കുന്നു. അവസാനം ഹവ്യശേഷം ഭുജിക്കണം.നെല്ല്,പാലിൽ പചിച്ച ഹവിസ്സ്,പയോവൃക്ഷസമിത്തിൽ ആജ്യം ത്രിമധുരത്തോടെ 1000 പ്രാവശ്യം ഓരോന്നും ഹോമിച്ചാല് ഭൂമി ലഭിക്കും,സാധകൻ വളരെ വേഗം സിദ്ധനാവും. ഇനി സൂര്യൻ മേടരാശിയിൽ നിൽക്കുമ്പോളുള്ള സികതാപ്രയോഗം പറയുന്നു.

130. നദ്യാം സാഗരഗാമിന്യാം സതതം പുഷ്കലാംഭസി
ഉദ്ധൃത്യാദായസികതാഃ സംശോഷ്യ പരിശോധയേത്
131. ന്യസ്യ താഃപഞ്ചഗവ്യേഷു സംസ്കൃതേ ഹവ്യവാഹനേ
ഭർജ്ജയേൻമനുനാസിദ്ധ്യൈ ദർവ്യാബ്രഹ്മതരുഹോത്ഥയഃ
132.സിംഹമേഘധനുസ്ഥേർക്കേ കൃഷ്ണപക്ഷേഷ്ടമീതിഥൌ
വിശാഖാകൃത്തികാമൂലഹസ്തോത്തരമഘാസ്വഥ
133. രോഹിണ്യാംശ്രവണേ വാരൌ മന്ദവാക്പതി ദേവതൌ
വിഹായാന്യേഷു കുർവ്വീത സികതാസ്ഥാപനം സുധീഃ
134 ഗൃഹഗ്രാമാദിരാഷ്ട്രാണാം രക്ഷാർത്ഥം സികതാഃശുഭാഃ
പ്രസ്ഥാദ്ധകഘടോന്മാനാ മദ്ധ്യാദിഷ്വവടേഷ്വിമാഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

സികതാപ്രയോഗമാഹ ഭാസ്കര ഇതി. സാഗരഗാമിന്യാമിതി സാക്ഷാത്. പഞ്ചഗവ്യേഷിതി. ആലോങ്നപര്യാപ്ത്വേഷു. ഗൃഹഗ്രാമാദീത്യാദി ശബ്ദേന നഗരം. പ്രസ്ഥേഥതി. ഗൃഹേ പ്രസ്ഥമിതാ. ഗ്രാമേ നഗരേ ആഢകമിതാഃ രാഷ്ട്രേ ഘടോന്മിതാഃ അശീതി ഗുഞ്ജഃകർഷഃ ചതുർഗുണഃ പലം. ചതുഷ്പലഃ കുഡവഃ ചതുഃകുഡവഃ പ്രസ്ഥഃ പ്രസ്ഥചതുഷ്കമാഢകഃ ആഢകചതുഷ്കം ദ്രോണഃ ദ്രോണചതുഷ്കം ഘടഃ ദണ്ഡംഗുലാധികം ചതുർവിംശത്യംഗുലം കേചിദാഹുഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

മേടത്തിൽ സൂര്യൻ നില്ക്കുന്ന അനുഗുണമായിട്ടുള്ള ദിനങ്ങളിൽ, സമുദ്രത്തിലേക്ക് ഒഴുകുന്ന നദിയുടെ ഒഴുക്കുള്ള ജലത്തോടുകൂടി നദിയിലെ മണ്ണ് എടുക്കുന്നു. അതിലെ വെള്ളം വറ്റിച്ച് മണ്ണുമാത്രമായി ശോഷണം ചെയ്ത് പരിശോധന തുടങ്ങുന്നു. പഞ്ചഗവ്യം ന്യസിച്ച് സംസ്കരിച്ച അഗ്നിയിൽ (ബ്രഹ്മവൃക്ഷവും ദൂർവ്വയും കത്തിച്ചതിൽ) മണ്ണ് ഭർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു. ചിങ്ങം,മേടം, ധനുവിൽ സൂര്യന് നില്ക്കുന്ന കൃഷ്ണപക്ഷാഷ്ടമിതിഥിയില്, വിശാഖം,കാർത്തിക,മൂലം,അത്തം,ഉത്രം,മകം, രോഹിണി,തിരുവോണം നാളുകളിൽ ശനി, വ്യാഴം ആഴ്ച്ചകളിലാണ് സികതാസ്ഥാപനം ചെയ്യുന്നത്. ഗൃഹഗ്രാമനഗരരാഷ്ട്രാദികളുടെ സംരക്ഷണത്തിനാണ് ശുഭമായ സികതം പരിശോധിക്കുന്നത്. വീട്ടിന് ഒരു പ്രസ്ഥം, ഗ്രാമത്തിനും നഗരത്തിനും ഒരു ആഢകം, രാഷ്ട്രത്തിന് ഒരു ഘടം, എന്നാണ് സികതത്തിന്റെ അളവ്. അശീതി കുന്നിക്കുരു ഒരു കർഷമാണ്. നാലുകർഷം ഒരു പലം. നാലുപലം ഒരു കുഡവം. (കുടം) 4 കുഡവം ഒരു പ്രസ്ഥം. നാലുപ്രസ്ഥം ഒരു ആഢകം. നാല് ആഢകം ഒരു ദ്രോണം. നാലുദ്രോണം ഒരു ഘടം. ദണ്ഡംഗുലാധികം 24 അംഗുലമെന്ന് കണക്ക്. ഇത് നദീജലം കൊണ്ടുവരുന്ന മണ്ണ് ,അതിലെ ലവണങ്ങൾ, ധാതുക്കൾ പരിശോധിക്കാ നുള്ള പ്രയോഗമാണ്.

135. നവസുപ്രക്ഷിപേജ്ജപ്താസ്ത്വേഷു സംപൂജയേത് ക്രമാത്
മദ്ധ്യാദിദേവീ ശസ്ത്രാണി കപാലാന്താനി ദേശികഃ

136. ചക്രം ശംഖമസിം ഖേടം ബാണാഞ്ചാപം ത്രിശൂലകം

കപാലം ഖഖമന്ത്രേണ സംപൂജ്യാന്തേ ബലിം ഹരേത്.

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ഖഖമന്ത്രേണേതി. സപ്തദശോക്തേന. അന്തേബലിമിതി.ദേവ്യാഃ ചക്രാവർത്താണാം ച

മലയാളംഭാഷ്യം

ഖഖമന്ത്രം- 9 കുടത്തില് നിക്ഷേപിച്ച് ജപിച്ച് ക്രമത്തില് പൂജിക്കുന്നു. മദ്ധ്യാദിദേവീശസ്ത്രങ്ങൾ. ഒടുവിൽ കപാലം . ക്രമം- ചക്രം,ശംഖം, അസി, ഖേടം, ബാണം, ചാപം, ത്രിശൂലം, കപാലം. ഖഖമന്ത്രത്താൽ പൂജിച്ച് ബലി. ഖഖമന്ത്രം 17ൽ പറഞ്ഞു. (17 പടലം)

137 നക്ഷത്രഗ്രഹരാശീനാം ലോകേശാനാം ബലിം ഹരേത്

വിഹിതാ യത്ര രക്ഷേയം വർദ്ധന്തേ തത്ര സമ്പദഃ

138.ക്ഷുദ്രഗ്രഹമഹാരോഗസൌരഭ്രതസരീസൃപാഃ

അമുനാവിലയം യാന്തി വിധിനാ നാത്ര സംശയഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

നക്ഷത്രേത്യധിപതീനാമപ്യുപലക്ഷകം. ഏഷാം ബലിമന്ത്രാഃ അശ്വനീദേവതാഭ്യോ ദിവാനക്തശ്ചാരിഭ്യഃസർവ്വേഭ്യോ മൂർത്തേഭ്യോഃനമഃഏവം ഭരണീകൃത്തികാപാദദേവതാഭ്യഃകൃത്തികാപാദത്രയദേവതാഭ്യ ഇത്യാദ്യൂഹ്യം.തത്തസ്തദധിപതിഭ്യഃഅശ്വിന്യധിപത്യശ്വദേവതാഭ്യാഃ ഏവം യമാദീഷൂഹ്യം. തതോ രാശിബലിഃ അശ്വിനീഭരണീകൃത്തികാപദേ മേഷദേവതാഭ്യസ്തദധിപതിഭ്യാഃ ഏവം വൃഷാദീധ്യൂഹ്യം. തതോ ഗ്രഹബലിഃ അശ്വിനീഭരണീകൃത്തികാപാദമേഷരാശ്യധിപത്യംഗാരകദേവതാഭ്യഃ ഏവമന്യേഷാമപ്യൂഹ്യം. ലോകേശം ബലിം വാസ്തൌമദുക്തോന്തസന്ധേയഃ ബലിം ഹരേദിതി പരിതഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

നക്ഷത്രാധിപന്മാര്,ഗ്രഹാധിപന്മാർ,ദിശാധിപർ,രാശ്യധിപന്മാർ,ലോകേശർ ഇവരെല്ലാം ബലി ഹരിക്കുന്നു. അവരെല്ലാം തങ്ങളുടെ വിഹിതം ബലി സ്വീകരിച്ച് സംരക്ഷിക്കുന്നതിനാൽ സമ്പത്ത് വർദ്ധിക്കുന്നു. ക്ഷുദ്ര

ഗ്രഹമഹാരോഗ,സൌരഭ്രത,സരീസൃപാദി ദ്രോഹങ്ങളെല്ലാം അപ്രകാരം ഇല്ലാതാവുന്നു.

ബലിമന്ത്രം- (നക്ഷത്രനക്ഷത്രാധിപബലി)

അശ്വിനീദേവതാഭ്യോ ദിവാനക്തഞ്ചാരിഭ്യഃ സർവ്വേഭ്യോ മൂർത്തേഭ്യോ നമഃ ഭരണഇകൃത്തികാദേവതാഭ്യഃ കൃത്തികാപാദത്രയദേവതാഭ്യ എന്നി പ്രകാരം മറ്റുള്ളവ ഊഹിക്കുക.പിന്നീട് തദധിപതിഭ്യഃ അശ്വിന്യധിപത്യശ്വ ദേവതാഭ്യഃ ഇപ്രകാരം . ഇതേപോലെ യമാദികൾക്കും ഊഹിക്കുക.

രാശിബലി- അശ്വിനീഭരണീകൃത്തികാപാദേ മേഷദേവതാഭ്യസ്തദധിപതിഭ്യഃ ഇപ്രകാരം. ഇതുപോലെ ഋഷഭാദിരാശികൾക്കും.

ഗ്രഹബലി-

അശ്വിനീഭരണീകൃത്തികാപാദമേഷരാശ്യധിപതിഅംഗാരകദേവതാഭ്യ ഇപ്രകാരം. ലോകേശബലി വാസ്തുഹോമബലിയിൽ മുമ്പേ പറഞ്ഞു.

139. സികതാനാം വിശുദ്ധാനാം വികാരകുടവം സുധീഃ
പഞ്ചഗവ്യയുതേ പാത്രേ ബ്രഹ്മവൃക്ഷേണ നിർമ്മിതേ
140 നിക്ഷിപ്യ വിധിനായത്ര സ്ഥാപയേത്തത്ര സംപദഃ
ദിനേദിനേ പ്രവർദ്ധന്തേ കാലവൃഷ്ട്യാദിഭിഃസഹഃ
141 മഹോത്പാതാവിനശ്യന്തി കൃത്യാദ്രോഹമഹാഗ്രഹാഃ
ചരുഗവ്യശ്മനാം കുര്യാത് സ്ഥാപനം വിധിനാമുനാ
142. ഗോമൂത്രം പ്രസ്ഥമാനം സ്യാദ് ഗോമയാൻഭസ്തദർദ്ധകാന്
ആജ്യാത് സപ്തഗുണം ക്ഷീരം ഗോമൂത്രാൻ ത്രിഗുണം ദധി
143. ഗോമൂത്രേണ സമം സർപ്പിഃസർവ്വം വാ സമമുച്യതേ
ഗാവഃസ്യുഃകപിലാശ്വേതാഹിമധൂമ്രാരുണപ്രഭാഃ
അഭാവേ ഗദിതാഃസർവ്വാഃസർവ്വധാ കപിലോത്തവം

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

വിശുദ്ധാന്നമിതി. നദ്യാമിത്യാദ്യുക്തപ്രകാരേണ. വികാരകുഡവം ഷോഡശകുഡവം. പ്രസ്ഥംഗേമൂത്രാദീനാൻ. വിധിനേതി. പൂർവ്വോക്തസ്ഥാപനപ്രകാരേണ. ചർവ്വശ്മനോഃഗവ്യേ തു വിശേഷോ നാരായണീയേ-

ഗവ്യേഷ്ണശാലീൻയവമുദ്ഗനാഷഗോധൂമബില്വാസ്തിലാബ്ജബീജം
പത്മഛരദസ്ഥം വിനിധായ പാത്രേ ക്ഷുദ്രാനിഖന്യാത ഭുവി നാഗയോഗേ
നാഗയോഗമാഹാന്യഃ-
സർപ്പേ മുഹൂർത്തേ സർപ്പർക്ഷകരണേ സർപ്പസംജ്ഞിതേ
സംയോഗോ നാഗയോഗോയമഥവാ കരണാർക്ഷയോഃ
പൃഥക് ശിരഃപഞ്ചസരോജപത്രം നിശ്ഛിദ്രമേകീകൃതബദ്ധനാളം. ഗവ്യേ
പ്രപൂർണ്ണേ നിഖനേദ്ദൃനാം(നന്ത) സ്മൃത്യാതദാക്ഷുദ്രവിനാശി ഗേഹേ ഇതി.
തത് സ്ഥാപനനക്ഷത്രാദികമപി തത്രൈവഃ-
പൂഷാപുഷ്യപുനർവസൂവസുഹരീചിത്രാശശീ(തഥാ) രോഹിണീ
താരാസ്താസ്തിഥയോംശുമത് ഫണിയമാദിക് പഞ്ചദശ്യോഹരിഃ
വാരാസ്ത്വിന്ദുസുതേന്ദുശുക്രഗുരവോയുഗ്മം കുലീരോധനുഃ
കുംഭാന്ത്യാവപി രാശയോനിഗദിതാ ഗവ്യപ്രയോഗായതേ ഇതി.
സർവ്വം വേത്തി. വാശബ്ദേനാന്യത് പ്രകാരദ്വയമുപക്ഷിപ്തം.
യോജനേതത്തന്മന്ത്രേണ യോജനമിത്യപി ജ്ഞേയം .തദുക്തം-
മൂത്രം പ്രസ്ഥം ഗോമയം സ്യാത് പലാർദ്ധം
ക്ഷീരം പ്രസ്ഥം ദധ്യപി ക്ഷീരതോർദ്ധം
ആജ്യം ദധ്നോപ്യർദ്ധമേവം പ്രമാണം
സ്വീയൈർമന്ത്രൈര് യോജയേത് പഞ്ചഗവ്യം
മൂത്രം ദ്വിഭാഗം ശകദേകഭാഗംപയോഷ്ടഭാഗം ദധിതത്സമാനം
ക്ഷീരാർദ്ധകം വാ ചതുരംശമാജ്യം ഇതി. മന്ത്രാസ്താചാര്യൈരുക്താഃ
തദ്യഥാഃ-താരഭവാഭിരഥഗർഭിഃക്രമേണ സംയോഗയേച്ചഗവ്യാനി
ആത്മാഷ്ടാക്ഷരമന്ത്രൈരഥവാ യോജ്യാനി പഞ്ചഭിഃപഞ്ചഃഇതി.

മലയാളംഭാഷ്യം

പഞ്ചഗവ്യം
ഗോമൂത്രം 1 പ്രസ്ഥം
ചാണകം അരപ്രസ്ഥം
ആജ്യത്തിന്റെ അളവിനെ 7 കൊണ്ട് ഗുണിച്ചത്ര പശുവിന്റെ പാല്
ഗോമൂത്രത്തിന്റെ ത്രിഗുണം (3 പ്രസ്ഥം) തൈർ

ഗോമൂത്രസമം (1 പ്രസ്ഥം) വെണ്ണ

പാൽ കപില,ശ്വേത,ഹിമ,ധൂമ്ര, അരുണനിറമുള്ള പശുക്കളിൽനിന്ന് കറന്നെടുക്കണം. ഇവ കിട്ടാത്ത പക്ഷം ഏതു പശുവിന്റെ പാലും എടുക്കാം. നാരായണീയപ്രകാരം- പഞ്ചഗവ്യത്തില് ശാലി, യവം, മുദ്ഗം,മാഷം,ഗോതമ്പ്, ബിലം, തിലം, താമരവിത്ത് ഇവ നനക്കണം. പത്മഛദസ്ഥമായിട്ട് നനച്ച് ഭൂമിയിൽ പാത്രം സ്ഥാപിക്കണം. പാത്ര സ്ഥാപനം നാഗയോഗത്തിലായിരിക്കണം. മുഹൂർത്തം,കരണം,നക്ഷത്രം ഇവ മൂന്നും സർപ്പയാമമായി ഒന്നിച്ചുവരു ന്നതാണ് നാഗയോഗം. 5 താമരയിലകളെ ഛിദ്രം കൂടാതെ ഏകീകൃത ബദ്ധമായി പിടിക്കുക. അഞ്ചിലൂടെയും കടന്നുപോകുന്ന ഒരു സൂചീനാളമു ണ്ടാക്കി അതിലൂടെ ധാരധാരയായിട്ടാണ് പഞ്ചഗവ്യത്താൽ വിത്ത് നനക്കേണ്ടത്. സ്ഥാപനനക്ഷത്രങ്ങൾഃ-പൂഷാ,പുഷ്യം,പുണർതം, ഹരി,ചിത്ര,ശശി, രോഹിണി. താര,അംശുമത് ,ഫണി,യമ. 15 ദിശകളില് ഹരിവാരത്തില് ബുധ,ചന്ദ്ര,ശുക്ര,ഗുരുഗ്രഹങ്ങൾ ഈരണ്ടുപേര് കുളീരധനുരാശികളില് നിൽക്കുമ്പോളാണ് സ്ഥാപനം .

കുംഭാന്ത്യമെന്നത് രാശിയിൽ കുംഭരാശിയിൽനിന്ന് നിഗദിതമാവുന്ന ഗവ്യപ്രയാഗമായിട്ടും ധരിക്കണം. അതാതു മന്ത്രപ്രകാരം അനുപാതത്തി ൽ പഞ്ചഗവ്യഭേദം പറയുന്നു.

മൂത്രം 1, ചാണകം അര, പാൽ 1, തൈർ അര, ആജ്യം,ദധി അരവീതം എന്ന് ഒരു പ്രമാണം.

മൂത്രം ചാണകം പാല് എന്നിവ 2,1, 8 എന്ന അനുപാതമെന്ന് മറ്റൊരു പ്രമാണം. തൈർ പാലിന്റെ അത്രതന്നെയോ , അല്ലെങ്കിൽ അരയോ , കാൽഭാഗം ആജ്യത്തോടെയെന്ന് ഒരു പ്രമാണം. താഴെ രണ്ടുവിധ അനുപാതം കൊടുക്കുന്നു.

ഗോമൂത്രം	ചാണകം	പാൽ	തൈർ	ആജ്യം1
2 2	1 1	8 8	8 4	- 2

പ്രണവത്തിലുത്ഭവിച്ച് ,അഭിരഥത്തിൽ(ചക്രം) ഗർഭിതമായി, സർവ്വഗവ്യ ങ്ങളും ക്രമേണ സംയോജിപ്പിച്ചതായി മന്ത്രത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നു എന്ന് ആചാര്യവാക്യം.

144.ഏകോനപഞ്ചാശദ് കോഷ്ഠേഫലകേബ്രഹ്മണാശ്വിനഃ

വിഹായകോണകോഷ്ഠാനി ശക്ത്യാദ്യം ജാതവേദസം

145. ലിഖിത്വാ മദ്ധ്യകോഷ്ഠാദിപൂജയേത്തത്ര ദേവതാം

കൃത്വാഹോമം സസമ്പാതം നിഖനേത്തദ്യഥാപുരാ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

ഏകോനപഞ്ചാശദിതി.

പൂർവ്വാപരായതദക്ഷിണോത്തരായതാഷ്ടാഷ്ടാരേഖാക്രമേണ.തത്ര മദ്ധ്യകോഷ്ഠേശക്തിബീജം ലിഖിത്വാ പൂർവ്വാദ്യാവൃത്തിത്രയേണ ജാതവേദമന്ത്രം ലിഖേത് .തത്ര തൃതീയാവൃത്തൌ. ബാഹ്യേകോണചതു ഷ്ടയപരിത്യാഗഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

49 കോഷ്ഠം വരച്ച പലകയില് ബ്രഹ്മണാശ്വിനികള് ,കോണകോഷ്ഠങ്ങ ളിൽ ശക്തികള് ഇപ്രകാരം ജാതവേദസം എഴുതി മദ്ധ്യകോഷ്ഠത്തില് ദേവതാപൂജ. സമ്പാതപൂർവ്വം വിധിപൂർവ്വം ഹോമം. 49 കോഷ്ഠം വരയാ ൻ കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറും തെക്കുവടക്കുമായി 8 രേഖ വീതം വരയുന്നു. മദ്ധ്യത്തിൽ ശക്തിബീജം. ആവൃത്തിത്രയമായി ജാതവേദസേ എന്ന് ജാതവേദമന്ത്രം എഴുതുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ആവൃത്തിയിൽ പുറത്തെ നാലു കോണുകൾ പരിത്യജിക്കണം.

146. മദ്ധ്യേമായാമഷ്ടകോഷ്ഠേഷു പാദാനഷ്ടൌകൃത്വാ മാതൃകാർണ്ണൈഃ പ്രവീതം

ഭൂബിംബസ്ഥംസർവ്വഭൂതാമയഘ്നം രക്ഷായുഃശ്രീകീർത്തിദം യന്ത്രമേതദ്

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

യന്ത്രമാഹ മദ്ധ്യമിതി. പൂർവ്വാപരതയാ ദക്ഷിണോത്തരായതശ്ചതസ്രോ രേഖാഃകുര്യാത്. തദാ നവകോഷ്ഠം ഭവതി. മദ്ധ്യ ഇതി. മദ്ധ്യകോഷ്ഠേ.

മലയാളംഭാഷ്യം

യന്ത്രം-4 രേഖകൾവീതം വരച്ച് 9 കള്ളി ഉണ്ടാക്കുക.മദ്ധ്യകോഷ്ഠത്തിൽ മായാബീജം. 8 കോഷ്ഠത്തിൽ മാതൃകാവര്ണ്ണങ്ങൾ. ഭൂബിംബസ്ഥവും സർവ്വഭൂതാമയഘ്നവും രക്ഷ,ആയുസ്സ്,ശ്രീ,കീർത്തി എന്നിവ തരുന്നതു മാണ്.

147 ആഗ്നേയാസ്ത്രസ്യ ജ്ഞാനാനി വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മണി
യഃപുമാൻ ഗുരുണാശിഷ്ടസ്തസ്യാധീനം ജഗത്രയം
ഇതി ശ്രീശാരദാതിലകേ ഏകവിംശഃപടലഃ

സംസ്കൃതഭാഷ്യം

വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മണീതി. വിസർഗ്ഗഃസംഹാരഃആദാനം
പ്രയോഗാനന്തരം പുനർമന്ത്രസ്വീകാരഃ യദാഹഃ-
വിധിവൻമാരണം കൃത്വാ സിദ്ധമന്ത്രേണ മന്ത്രവിത്
കർമ്മമന്തേ ദേവതാപൂജാം സവിശേഷം പ്രകല്പയേത്.
ശക്ത്യാസന്തർപ്പ്യ വിപ്രാംശ്ച മന്ത്രമൂർത്തിം വിസൃജ്യച
സമുദ്രഗായാം നദ്യാം തു കണ്ഠമാത്രേജലേ സ്ഥിതഃ
അഹോരാത്രം ജപേന്മന്ത്രമഷ്ടാധികസഹസ്രകം
ശുദ്ധം മന്ത്രം തം സ്വീകൃത്യാത് ഇതി.
ഇതിശ്രീശാരദാതിലകടീകായാം സത് സമ്പ്രദായാം പദാർത്ഥാദർശാ ഭിഖ്യായാം ഏകവിംശഃപടലഃ

മലയാളംഭാഷ്യം

ആഗ്നേയാസ്ത്രം മനസ്സിലാക്കി, വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മം ചെയ്ത് ഏതൊരു പുരുഷൻ ഗുരുക്കന്മാരില് വെച്ച് ശിഷ്ടനാവുന്നുവോ , ആ ഗുരുവിന് ജഗത്രയവും അധീനമാണ്. വിസർഗ്ഗമെന്നാല് സംഹാരം. ആദാനമെന്നാൽ പ്രയോഗാനന്തരം വീണ്ടും മന്ത്രസ്വീകാരം. രണ്ടും കൂടിയത് വിസർഗ്ഗാദാനകർമ്മം. സിദ്ധമന്ത്രത്താല് മാരണകർമ്മം ചെയ്ത് സംഹാരകർമ്മം ചെയ്ത വ്യക്തി ,ആ കർമ്മം കഴിഞ്ഞ ശേഷം ദേവതാപൂജ സവിശേഷമായി സങ്കല്പിക്കുന്നു. ശക്തിയാൽ വിപ്രന്മാരെ സന്തർപ്പണം ചെയ്ത് മന്ത്രമൂർത്തിയെ (ക്രൂരമൂർത്തി) വിസർജ്ജിച്ചുകളയണം, പിന്നെ സമുദ്രഗാമിനിയായി ഒഴുകുന്ന നദീജലത്തില് കഴുത്തുവരെ വെള്ളത്തിലിറങ്ങിനിന്ന്

അഹോരാത്രം 1008 ഉരു മന്ത്രം ജപിച്ച് വീണ്ടും ശുദ്ധമായി വീണ്ടും മന്ത്ര സ്വീകാരം ചെയ്യേണ്ടിവരും.